

► **Gaza**
Roda el món // Pàgina 19
La col·laboradora a Palestina ens aporta una crònica de l'operació militar "Pluja d'Estiu", desencadenada pel segrest d'un militar israelià i que ha provocat l'aïllament de Gaza

► **Feminisme**
Què es cou // Pàgina 22
El cap de setmana del 8 i 9 de juliol ha de celebrar-se al centre Francesca Bonnemaison de Barcelona la Trobada Internacional de Feminismes i Activismes

► **Sexualitats**
Expressions // Pàgina 25
Sabadell acull un seminari sobre sexualitat en el que s'aprofundirà en la teorització del treball sexual i les teories queer, per desmuntar prejudicis i tabús.

directa

setmanari de comunicació

núm. 12 // 5 de juliol de 2006

www.setmanaridirecta.info

1,5 euros

>>> De dalt a baix // Pàgines 3-5

UNA GUERRA DE BANDEROLES S'ESTÉN PER VALÈNCIA ARRAN DE LA CAMPANYA "JO NO T'ESPERE"

Crispació davant la inversió pública per la visita del Papa

LA MASSACRE AL METRO DE VALÈNCIA EVIDENCIA SEGONS ELS SINDICATS LES PRIORITATS ECONÒMIQUES DEL GOVERN

A les portes de la Cambra de la Propietat es van estripar milers d'anuncis immobiliaris de promoció de pisos i cases

Un miler de persones a la setena marxa per l'habitatge digne

>> Així està el pati // Pàgina 16

Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Una intensa manifestació va posar el punt i seguit de les marxes per l'habitatge digne

que s'han celebrat a Barcelona des de mitjans del mes de maig. El passat diumenge a la tarda després d'una talla de cabell multitudinària -a la que es van inscriure 126 persones- a la plaça Catalunya, s'iniciava la setena marxa conse-

cutiva diumenge rere diumenge. Els cabells tallats durant l'acció seran enviats al Síndic de Greuges sota l'epígraf "estic fart que em prenguin el pel". La manifestació va recórrer la Via Laietana i va fer parada davant de les insti-

tucions que són el pilar de l'actual negociació del dret a l'habitatge per a la població: les entitats financeres, les constructors i les institucions públiques. La asseguda final a la plaça de Sant Jaume va tancar l'acte. Durant els

parlaments que es van fer al final de l'acte es va convocar tothom a participar de les noves mobilitzacions cara a la tardor, uns actes que en aquesta ocasió es volen coordinar a escala europea per donar més força a la reivindicació.

Editorial

La sociovergència mediàtica

El pacte de la Moncloa ha tingut les seves primeres conseqüències al marge de l'Estatut. Els grups mediàtics afins al PSC i a CiU s'han repartit com a bons germans el pastís de la Televisió Digital Terrestre (TDT) d'abast local. Les zones més poblades de Catalunya —Barcelona i la seva àrea metropolitana— tindran una majoria de canals gestionats per grups en l'òrbita socialista —a través d'empreses com PRISA— o directament espanyolista (Vocento, l'editora de l'ABC, és al darrer d'Urbe TV). A comarques, en canvi, el Grup Canal Català, en l'òrbita de CiU, s'enduu un total de 16 llicències.

Per contra, propostes amb més sensibilitat pel país o bé de caràcter associatiu i popular n'han quedat al marge per no assolir els criteris fixats pel Consell de l'Audiovisual. El panorama mediàtic dels Països Catalans, doncs, es presenta encara més complicat per a la pluralitat informativa i col·loca la llengua catalana en una situació de més debilitat.

D'alternatives n'hi ha: una la teniu a les mans i és fruit d'un esforç col·lectiu molt important. Però se n'han de construir, cada dia més, i fer-les més potents. I no només amb la iniciativa ciutadana n'hi ha prou: els governs han d'implicar-se en garantir la pluralitat. Fa poques setmanes se celebraven a Barcelona unes jornades dirigides pel catedràtic de la UAB Miquel de Moragas sobre els ajuts a la premsa a Europa, on es constata que a països com Suècia o Dinamarca l'Estat ajuda més als mitjans de comunicació econòmicament més febles i independents i, en canvi, a estats com l'espanyol la tendència és completament la contrària. Certament lluny de l'exercici del dret a la informació i a la llibertat de premsa.

Pensem, doncs existim

On van a parar els diners del Govern valencià?

Enric Borràs Abelló
/directa@setmanaridirecta.info/

El cap baix, quaranta-una persones han mort i quaranta-set han quedat ferides a causa del descarrilament del metro de la línia 1 de València. És l'accident de metro més greu que hi ha hagut mai als Països Catalans, però no és el primer que ha patit la línia 1 del metro valencià. De fet, l'any passat ja van quedar ferides trenta-quatre persones a causa d'un xoc entre tres trens. Les causes d'aquell accident encara no s'han aclarit, segons la direcció de l'empresa que gestiona el metro, Ferrocarrils de la Generalitat Valenciana, no el va provocar cap fallida tècnica ni cap error humà, sinó "un cúmul de circumstàncies".

Aquesta vegada van pel mateix camí. Si bé a l'hora de tancar l'edició del setmanari ja s'ha descartat l'esfondrament d'una de les parets

“A la línia 1 del metro de València, pel que sembla, no”

del túnel com una de les causes de l'accident, es diu que la combinació de l'excés de velocitat del tren i el trencament d'una roda, podrien haver fet descarrilar el comboi. Però tot just quinze dies abans d'aquest nou accident, el PSPV ja va denunciar el mal estat de la línia 1. Comissions Obreres i la CGT també han denunciat les males condicions de la línia. I és que és previst que cap a finals d'any Ferrocarrils de la Generalitat Valenciana tingui un deute acumulat de vuit-cents ca-

torze milions d'euros. És menys del deute de Ràdio Televisió Valenciana (RTVV), que s'apropa als mil milions i que només el 2005 va perdre cent seixanta-sis milions d'euros. I això sense comptar la cobertura informativa de la visita del Papa, que el propi director general de RTVV, Pedro García, no sap quan costarà. No és una comparació gratuïta, perquè el Govern valencià també es nega a fer públic quan s'haurà gastat amb la V Trobada Mundial de Famílies i la visita del pontífex. Ara, cal sumar-hi les despeses de la Copa Amèrica i les grans obres d'un Partit Popular que ha permès i, com a mínim ha encobert, casos com el de Terra Mítica, en què les obres s'han adjudicat a empreses properes a membres del partit per sobre del valor real del mercat. Així doncs, on van a parar els diners del Govern valencià? A la línia 1 del metro de València, pel que sembla, no. ☹

Baixada de les temperatures

Les temperatures tan asfixiantment caluroses dels últims dies sembla que tindran una pausa a partir de dijous. Es produirà una refrescada general de les temperatures, que farà que les nits siguin fins i tot fresques, fredes al Pirineu. El dijous 6 de juliol a la tarda hi haurà tempestes al nord, també es poden repetir dissabte i diumenge a la tarda. Divendres les temperatures tindran la baixada més forta, la xafogor pràcticament desapareixerà. A partir de diumenge sembla que es tornaran a recuperar les temperatures, encara que alguns models de previsió apunten a que una massa relativament fresca d'aire provinent de l'Atlàntic podria marcar la tendència a la baixa de les temperatures durant el mes de juliol. Això no vol dir que tinguem un juliol fred, però podria tractar-se d'un mes lleugerament més fresc que la mitja dels últims anys. L'activitat tempestuosa també proliferarà, ja que l'aire fred a les capes altes s'aproparà a Catalunya.

Els cumulonimbus són verticals

Tempestes d'estiu

Els propers dies podrem observar l'evolució de les típiques tempestes d'estiu. Al matí el cel és clar, però amb la radiació solar s'escalfa el terra, aquesta aire calent puja i es condensa. Això desencadena la formació d'un núvol vertical enorme anomenat cumulonimbus. La mateixa pluja que cau del núvol refreda el terra i s'atura la corrent d'aire que l'havia creat.

La tempesta d'estiu creix amb virulència

Com s'ha fet?

Comencem el mes de juliol amb un reportatge a la secció "De dalt a baix" que s'ha vist acompanyat pels desgraciats fets del metro de València de dilluns dia 3.

Els diferents articles d'aquesta secció són previstos amb setmanes d'antelació i és a la reunió de tancament dels dilluns al vespre quan es decideix si aquest o aquell tema s'ha de publicar destacat a la portada, protagonitzant així el titular.

El tema d'aquesta setmana té molt a veure amb la celebració dels actes del 28 de juny, que van centrar el reportatge del número anterior. Nous temps, noves famílies, relacions socials que atemoreixen els sectors retrògrads i conservadors de la societat.

A la reunió de llançament de temes, una de les notícies que teníem present era el desallotjament del centre social La Fera, a la vila de Gràcia, el centre social de Gràcia que moments després d'acabada la reunió era un dels focus d'atenció dels mitjans de comunicació. En aquest número podem llegir un comunicat que fa una crítica de les accions prèvies al desallotjament.

Qui som

DISSENY I COMPAGINACIÓ
Roger Costa i Jesús Hita

REDACCIÓ

De dalt a baix: Gemma García,
Ximo Cádiz i Guillem Sánchez *
Impressions: Mariona Ortiz i Laia
Alsina * Així està el pati: Jesús
Rodríguez * Roda el món: Guillem
Sánchez * Observatori dels mitjans:
Pau Cortina * Espais emergents:
Enric Borràs * Què es cou: Gemma
Garcia * Expressions: Roger Palà *
La graella: Berta Alarcó

FOTOGRAFIA
Regino Hillera, Jose Expósito,
Pau Coll, Edu Bayer
IL·LUSTRACIÓ
Franchu Llopis
CORRECCIÓ
Lèlia Becana
PUBLICITAT
Jesús Hita
DISTRIBUCIÓ
Joan Andreu Moll i
Dani Montserrat
SUBSCRIPCIONS
Helena Olcina i Amigó

El racó il·lustrat

LA FERA DESAPAREIX MOSSEGANT

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits ADSL
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
c/Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902
L'Hospitalet de Llobregat
www.setmanaridirecta.info
directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de Directa:
redaccio@setmanaridirecta.info
fotografia@setmanaridirecta.info
il·lustracio@setmanaridirecta.info
disseny@setmanaridirecta.info
subscripcio@setmanaridirecta.info
distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL DIA 4

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
-Reconeixement. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.
-No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
-Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.
- Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o altre limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.
Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per a veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

» Més de 390.000 visites a la web de
JO NO T'ESPERE en 60 dies_

» S'han venut ja 5000 pancartes amb
el lema i la imatge de la campanya_

L'HORTA // LA VISITA DE BENEDICTE XVI TRASBALS LA VIDA A LA CAPITAL DEL TÚRIA

Viure a València, malgrat el Papa

La visita de Benet XVI a València és objecte de moltes consideracions i crítiques des del punt de vista ideològic. Col·lectius discriminats pels missatges del Vaticà com ara les dones, gais, lesbianes, transsexuals, persones afectades per la Sida, famílies que no responen al model tradicional, etc., denuncien el seu discurs involucionista. Però a això se li ha de sumar el trasbals de la vida quotidiana i els diners públics gastats de manera entusiasta per les administracions valencianes, en mans del Partit Popular

✉ **Ximo Cádiz Ródenas**

/redaccio@setmanaridirecta.info/

La ciutat de València es prepara per a acollir centenars de milers de peregrins que venen a veure el Papa i a participar en el Vè Encontre Mundial de les Famílies..., però sembla que alguns han oblidat que ací també hi viuen uns ciutadans i ciutadanes que no tenen pensat abandonar la seua ciutat, el seu barri, vinga qui vinga. Però açò resultarà, sinó difícil, com a mínim complex. Aquests són alguns exemples del que suposa en la vida quotidiana la visita de Benet XVI.

Durant més de dos mesos el pont de Monteolivét (en l'àrea de la Ciutat de les Arts i les Ciències) que uneix dues grans zones de la ciutat i les eixides cap al sud per l'autopista AP-7 estarà tallat al trànsit. Allà se celebraran els actes multitudinaris que compten amb la presència del Papa.

L'altar que s'utilitza durant dos dies inclou un microclima per no passar del 21 graus

Els dies 7, 8 i 9 de juliol a la zona de Monteolivét i el centre històric estarà totalment prohibit estacionar o transitar en vehicle. Els veïns que allà viuen hauran de guardar el seu cotxe als aparcaments que l'Ajuntament ha habilitat en la zona (amb un número de places ridícules) o fora del barri. Altres àrees de la ciutat també patiran mesures similars, però de manera limitada. L'altar que s'ubica sobre el pont val 835.000 euros, s'utilitzarà durant dos dies i inclou una superfície de vora de 3.000 m² i un microclima per no passar dels 21 graus (és possible que València en juliol arribi als 40 graus).

Els mateixos dies, les estacions de metro del centre de la ciutat estaran tancades. L'argument que han donat és el d'evitar aglomeracions que podrien ser perilloses. Però ens deixen sense transport públic a tots i totes.

Els accessos a la ciutat des de Madrid, Alacant i Barcelona, estaran regulats per a facilitar l'aparcament dels autobusos i cotxes particulars que venen amb peregrins i si això implica restriccions en el trànsit d'eixes autovies, doncs, es tallaran.

Els itineraris que farà el Papa estaran delimitats per vora 80 quilòmetres de tanques que faran molt difícil la mobilitat per la ciutat doncs hi haurà zones literalment tallades per eixe recorregut.

A conseqüència dels problemes de mobilitat derivats de la visita del pontífex les universitats han optat per no realitzar exàmens en eixos dies i traslladar-los a noves dates, doncs serà gairebé impossible arribar a les facultats.

L'Ajuntament i l'EMT (Empresa Municipal de Transports) destinaran milers d'euros a pagar les hores extra que suposa la dedicació de milers d'agents policials i conductors d'autobús. Entre les policies local, espanyola i Guàrdia Civil sumaran entre 6.000 i 7.000 efectius. Des dels sindicats policials s'ha denunciat que s'estan traslladant agents d'altres destinacions a València deixant en precari les seues tasques habituals.

► **La ciutat al servei de l'església**
L'organització compta amb 50 pantalles gegants de televisió i un sistema de megafonia per que puguin seguir els actes fins a un milió de persones. Per a atendre les necessitats dels peregrins hi ha 20.000 fonts, es repartiran 2,5 milions d'ampolles d'aigua, hi haurà 7.500 lavabos portàtils i 62 carpes amb metges i ATS.

Les universitats han optat per no realitzar exàmens en eixos dies i traslladar-los a noves dates

S'instal·len 30 carpes en l'antic llot del riu Túria per a distribuir, preferentment, productes valencians a preus populars. Cada carpa podrà atendre unes 20.000 persones diàriament, amb aigua,

gelats, suc, refrescos, entrepans i fruites, especialment taronges. A més hi haurà un "menú del peregrí" per uns 7 euros.

A l'àrea metropolitana de València es cediran instal·lacions escolars i esportives per a allotjar milers de peregrins i aquest fet va a provocar importants despeses (no previstes) als Ajuntaments que, sense haver-ho elegit, ara han de donar respostes (de seguretat, transport, neteja, trànsit...) a centenars de persones que dormiran al seu municipi.

Divendres a la nit, a les platges de la Malvarrosa hi haurà un "rosari" multitudinari que congregarà desenes de milers de catòlics. El transport públic estarà dedicat a traslladar els peregrins a eixa àrea de la ciutat i també quedarà restringit el trànsit i l'estacionament en eixos barris. També hi ha previstes, almenys, dues concentracions a l'Albereda i el llot del Túria de catòlics que pertanyen a l'Opus Dei i al Camino Neocatecumenal, també coneguts com a "Quicos".

Per a poder muntar les grades de l'altar del Papa i tarimes per als mitjans de comunicació en la

mateixa zona de l'altar s'han destruït "sense autorització escrita" 10.000 m² de zona verda dels jardins del llot del Túria i s'han llevat 24 arbres (que s'han replantat) i 4 que s'han tallat.

Mentrestant, l'Ajuntament ha instat els veïns a "engalanar" els balcons amb banderes vaticanes; també canviaran les flors del conegut Pont de les Flors per a que siguin margarides grogues i blanques (amb una despesa de 45.000 euros). Cal dir que El Corte Inglés, a instàncies de l'Ajuntament de València, paga 400.000 euros per a decorar la ciutat: banderes, pancartes, tanques...

El desfici és força impressionant... i és encara més dur si pensem que a València hi ha gent que intentarà viure amb normalitat, que no té previst fugir de la ciutat o exiliar-se (com molta gent ja ha decidit). Però aquest detall se'ls ha oblidat a l'alcalde Rita Barberà i al president de la Generalitat Francisco Camps, que només viuen per a la visita del Papa i l'Encontre Mundial de les Famílies. La resta, i són molts i moltes, només poden resignar-se i tractar de sobreviure a la visita del Papa. ☹

» Barberà i Camps són l'alcalde i el president només de peregrins i catòlics i marginen a la resta de la ciutadania_

PAÍS VALENCIÀ // POLÈMICA PEL DESORBITAT FINANÇAMENT PÚBLIC D'UN ACTE PRIVAT

Les administracions valencianes financen una trobada de famílies excloent i discriminatòria

Tot i que tot cada Encontre Mundial de la Família celebrat des de 1994 han estat convocats per l'Església, més concretament pel Pontifici per a la Família, les administracions públiques valencianes estan involucrades en l'organització i finançament de l'esdeveniment.

Gemma Garcia i Guillem Sánchez i Barrull
/redaccio@setmanaridirecta.info/

L'Encontre Mundial de la Família (EMF) és una trobada celebrada cada tres anys, les tres primeres edicions es realitzaren a Roma, la quarta a Manila (Filipines) i la cinquena és a València entre l'1 i el 9 de juliol d'enguany, tot i que els actes centrals, quan Benedit XVI visiti la capital del Tíria, seran els dies 8 i 9. Encara que és un acte de caràcter privat i organitzat per una entitat particular (el Pontifici per a la Família, depenent de l'Església catòlica), l'alt cost del mateix obliga els organitzadors a demanar ajudes a les administracions públiques.

Aquestes ajudes han estat, precisament, el centre de la polèmica des que desenes de col·lectius i persones particulars van començar a interessar-se per aquestes xifres i les condicions establertes per a accedir-hi. Fins ara ha estat impossible conèixer les primeres, les segones ja se sap que no n'hi ha. La mateixa alcaldessa, Rita Barberà, va ser molt contundent a l'hora de definir les prioritats del consistori en aquesta matèria: "Es gastarà el que faci falta".

Xifres molt elevades

Tot i que no hi ha cap pressupost públic, i que el mateix director general de Radiotelevisió Valenciana, Pedro García, "no sap" quan costarà la retransmissió dels actes, sí que s'han filtrat algunes dades concretes. Per exemple: canviar les flors del Pont de les Flors per a que siguin grogues i blanques (els colors del Vaticà) costarà 45.000 euros, l'escenari de 3.000 m² i que s'utilitzarà durant dos dies, uns 835.000 euros. Això sí, parodiant el conegut anunci, la benedicció del Papa, a un any de les eleccions, no té preu. I és que les estimacions globals parlen d'entre 20 i 30 milions d'euros, i tot això en una de les administracions autonòmiques més endeutades de l'Estat espanyol i que constantment declara que té problemes de finançament.

La magnitud d'aquestes xifres ha obligat els organitzadors a legalitzar una fundació per a gestionar tot aquest patrimoni: la Fundación V Encuentro Mundial de la Familia 2006, on hi estan representats tan l'Arquebisbat com les diferents autoritats públiques valencianes. El Director de l'Institut Valencià de Finances és comissionat de la fun-

dació V Encuentro Mundial de la Familia 2006 de la qual Francisco Camps i Rita Barberà són president d'honor i vicepresidenta respectivament.

Des de la campanya "Jo no t'espere" es parteix de la premissa que les administracions públiques valencianes no estan utilitzant el diner públic de manera correcta. Per aquest motiu, prop de cent persones van estampar la seva firma en un document que demana a la Sindicatura de Comptes que investigui el "malbaratament de recursos públics".

Una trobada amb dret d'admissió

L'altra gran font de polèmica ha estat, a banda que la ciutat de València sencera duu quasi un mes cap per avall, el tipus de famílies que poden trobar-se a l'EMF. En aquest espai només s'accepta la participació de famílies conformades segons els ritus catòlics, i per tant se n'exclou qualsevol altre model. En aquest sentit, l'EMF va rebutjar explícitament la preinscripció d'una sol·licitud del Col·lectiu Lambda per a participar amb un estand a la Fira de les Famílies.

Tal i com denuncien membres de la campanya Jo no t'espere, l'EMF pretén difondre les posicions oficials de l'Església catòlica. Això significa que tan sols contemplen un únic model familiar, excloent i negant els drets a lesbianes, gais, transsexuals i bisexuals.

L'Arquebisbat qualifica la plataforma Jo no t'espere de "grupuscles radicals de caràcter violent"

Per donar veu a "les altres famílies" es van celebrar a la mateixa ciutat les Jornades Internacionals sobre Diversitat Familiar els dies 22, 23 i 24 de juny, i també s'hi va dedicar la tradicional manifestació per l'alliberament gai i lèsbic del 28 de juny.

Aquesta exclusió no és estranya si és té en compte quin tipus d'organitzacions són els promo-

tors reals d'aquest tipus d'events. Segons han denunciat alguns col·lectius cristians, són utilitzats per "alguns moviments neoconservadors que volen consolidar la seua posició dins l'Església". Oficialment sols el Camino Neocatecumenal, fundat als anys 70 pel madrileny Kiko Argüelles (per això els seus seguidors són coneguts popularment com els Kikos) ha anunciat que aprofitarà la visita papal per a fer una trobada del seu moviment on espera reunir unes 250.000 persones. Però altres fonts asseguren que organitzacions com els Legionarios de Cristo (organització dirigida pel mexicà Marcial Maciel, recentment apartat del sacerdoti després de les denúncies d'abusos sexuals fetes per vuit exseminaristes) i l'Opus Dei també aprofitaran la cita.

Aquestes organitzacions tenen vincles tan forts amb el PP (el que ajudaria a explicar el suport rebut des de les institucions que governa) que a vegades costa distingir uns dels altres. Per exemple, l'exministre d'interior d'Aznar i actual "home fort" del PP és un actiu "legionario", mentre Juan Cotino, exdirector general de la policia espanyola i exdelegat del Govern

al País Valencià, és un públic dirigent de l'Opus. I aquests només són alguns dels casos públics en unes organitzacions que precisament es caracteritzen pel seu secretisme i la seva opacitat.

L'estratègia de la tensió

Sembla que l'Església catòlica i els seus seguidors, després de tants segles continuen sense encaixar bé les crítiques. La resposta oficial a la campanya Jo no t'espere, per part de l'Arquebisbat de València ha estat de qualificar la plataforma de "grupuscles radicals de caràcter violent", "d'amençar el Papa" i de "boicotejar la seva visita". Declaracions d'aquest tipus no han fet sinó esperonar els sectors més violents, que han bombardejat el correu de Jo no t'espere amb missatges amenaçadors. Alguns d'aquests han estat penjats a la web de la plataforma, i s'hi poden llegir frases com "aneu en compte que us podeu endur un disgust, puto maricon" o "sou desferrea social". Uns desconeguts van atacar amb ous la Llibreria Primado per exhibir una banderola crítica amb la visita papal i hi ha hagut altres denúncies de censures i presions per la col·locació d'aquestes banderoles. ☹

» Segons el Vaticà, a l'estat espanyol hi ha, avui, 39.470.000 catòlics, que suposen el 94,1% de la població_

» Segons el CIS (Centro de Investigaciones Sociológicas) en el baròmetre d'opinió d'abril de 2006, indica que el 76.1% de les persones que habiten a l'estat espanyol es declaren catòlics però la meitat d'ells confessa que no va a missa practicament mai. Hi ha un 1,5% de persones que es declaren creients d'una altra religió, mentre que un 13.3% diu ser no creient i un 7% es declara ateu. D'entre els catòlics, un 49,1% no va practicament mai a missa i un 18.9% hi va varis cops a l'any, sense contar bodes, comunions, bateigs o funerals. Els practicants ronden el 29% del total_

VALÈNCIA // MULTITUD DE VEUS AFIRMEN QUE NO ESPEREN EL PAPA

Una campanya plural

Sota el nom de la campanya Jo no t'espere s'han ajuntat centenars de col·lectius i milers de persones de València, dels Països Catalans i d'arreu del món. Amb un primer cop d'ull al llistat d'adhesions (penjat a la pàgina web) ja es veu la immensa diversitat que conforma la plataforma: col·lectius de gais i lesbianes, cristians de base, casals de barri, entitats culturals, associacions que defensen la laïcitat de les institucions, així com el racionalisme, col·lectius llibertaris, independentistes o d'altres ventalls d'esquerres, partits, sindicats i fins i tot un grup de *death metal* anomenat 666. Si alguna cosa pot definir aquesta campanya és precisament la seva pluralitat.

Des de DIRECTA ens hem posat en contacte amb alguns dels col·lectius impulsors per demanar-los les seves raons per criticar la visita del Papa, així com la seva opinió sobre el model de família que es defensarà des de l'Encontre Mundial i la relació d'aquest amb les institucions.

Guillem Sánchez i Barrull
/redaccio@setmanaridirecta.info/

di:directa\redaccio\12\pap3.tif

Sota el nom de la campanya Jo no t'espere s'han ajuntat centenars de col·lectius i milers de persones de València

alguns moviments neoconservadors volen consolidar la seua posició dins de l'Església".

Més dura és la posició dels col·lectius que es reuneixen al Centre Social Bar Terra, al barri de Benimaclet de la capital del Túria (i que no estan adherits a la Campanya), doncs qualifiquen l'Església catòlica de "banda terrorista" amb "tants i tan importants actes criminals comesos que es podrien dedicar fulls i fulls a enumerar-los i mai no acabaríem", entre els que destaquen "la seua complicitat amb els assassins de nombrosos homes i dones vinculats a la teologia de l'alliberament, la justificació de la dictadura franquista i de la violència contra les dones

en nombroses ocasions, l'impuls a una política d'extermini contra la llengua catalana o la criminalització a tot tipus de grups socials que no entren dins del seu model feixista i patriarcal de societat". Per tot això es pregunten com és "que aquesta institució no és investigada i condemnada pels seus delictes".

Unanimitat

En el que sí que hi ha una gran coincidència en tots els col·lectius consultats és en defensar la pluralitat de models familiars. No es vol criticar tant el model tradicional que es defensarà a l'Encontre Mundial de la Família, sinó, segons Lambda, "que s'apunten la competència de definir que és una família i per contra estigmatitzar tota la resta de fórmules que es queden fora d'eixe patró de família tradicional (patriarcal, heterosexista, jeràrquica, extensa...)". Reivindiquen "la diversitat de models familiars existents com ho són les famílies homoparentals, monoparentals voluntàries, adoptives, reestructurades, etc.", tal i com ho fa CCD, que s'escaandalitza especialment perquè "s'aparte de la taula de la comunió a persones que no viuen dins d'eixe model tradicional o que han tornat a refer la seua vida amb una altra parella", i destaca que és un model que "ha quedat obsolet

Es destaca la fastuositat i parafernàlia amb que es prepara la visita

perque es basa en el dogma de la virginitat i sols accepta la sexualitat com un mitjà de procreació". Les CCP apunten que "es vol imposar un model únic com l'autènticament cristià, i no es té en compte la realitat plural, també entre cristians, de molts altres models" i asseguren que són "molts els col·lectius cristians que estem per la diversitat familiar i per la vivència positiva i alliberadora de la sexualitat".

Europa Laica centra, però, el seu discurs en la defensa de la jurisdicció civil, que és la que "valida legalment la varietat de tipus de família existents", i no "el Codi de Dret Canònic", i que "la imposició d'un model familiar exclusiu, hipòcritament avalada com una 'defensa', constitueix, en el fons, un atac a l'autonomia del dret civil i a la independència d'este respecte a qualsevol règim jurídic confessional". Els col·lec-

tius del Terra s'oposen "a un model de família jeràrquic on l'home es cap de família i la dona es mostra submissa (o, com ells diuen, complementària)".

Crítiques al finançament

Un altre dels plats forts de l'argumentari del Jo no t'espere és el cost econòmic de la visita papal, i el seu finançament amb diners públics. Les crítiques més dures estan dirigides a les administracions local i autonòmica i el seu "suport entusiasta", ambdues governades pel PP, que són les que més diners han aportat. Tots els col·lectius coincideixen a exigir la total independència de les institucions públiques de qualsevol confessió religiosa, i que aquestes no puguin "interferir en les polítiques de salut públiques". Es critiquen les exempcions tributàries i l'enorme finançament del que gaudeix l'Església (1.812 milions de les antigues pessetes al mes l'any 2001 sols per a la Conferència Episcopal, últimes dades de les que es té constància). I concretament des de la FIDA "aboguen per la derogació de l'actual Concordat amb el Vaticà". El Terra aporta, un cop més, l'apunt més radical i afirma que tampoc les "institucions públiques són acceptables des d'un posicionament revolucionari". Doncs això, una campanya plural. ☺

Impressions

Frank Mintz. Militant de CNT França

/opinio@setmanaridirecta.info/

França i el polvorí de la perifèria

Poques vegades havia estat tan anunciat un problema d'exclusió social i de marginació econòmica per sociòlegs, psicòlegs i intel·lectuals. Només l'amuntegament en allotjaments amb lloguers barats de famílies nombroses amb dificultats laborals implica nous problemes. Els joves tenen una escolaritat poc eficient o una ocupació de poques hores, altres estan a l'atur, la gran majoria és a qualsevol hora al carrer. L'aparició de la policia sempre és un ensurt perquè aquesta joventut està formada com a fora del sistema: té una mínima formació professional, accedeix al consumisme amb prou feines, els pares els transmeten el seu fracàs social i no existeix una interpretació alternativa dels valors de la societat. El que ja existeix és vist com a carrossa i sense efecte; en canvi, però, se sent un gran temor del Front Nacional (FN) de l'ultradreta perquè predica la repressió i

l'examen retroactiu de les nacionalitzacions.

Des del segle XIX, l'origen d'un 30% dels francesos és estranger. Moltes famílies són mixtes francomagrebines, franco-africanes. Solen ser treballadors de formació mitja a Correus, sanitat, ensenyament i fins i tot a la policia. Però els francesos blancs els assimilen als negres africans i el FN juga simultàniament amb l'adhesió d'alguns guadalupenys (racistes amb els magrebins) per a blasonar de pluriètnisme i promocionar la visió d'una França blanca i cristiana edificada sobre l'expulsió dels dos/tres milions de "metecos" (no francesos de soca-rel) que resoluria l'atur (dos/tres milions de treballadors).

El fonamentalisme dels magrebins i la qüestió del vel de les dones és una gran exageració dels mitjans de comunicació i dels seus inversors blancs de dreta. El masclisme dels joves és justificat amb vagues preceptes religiosos sobre la dominació de les dones, però respon més a l'autoestima magrebina per a combatre la constant xenofòbia francesa, principalment policial. L'element religiós més fort tracta de construir un islam europeu a prova de consumismes i allunyat d'extremismes saudites i iranians (tasca heroica).

El liberalisme accentua les diferències socials i els focus de pobresa/indigència esclaten de tant en tant. L'extremada susceptibilitat dels joves d'aquests nuclis és fàcil de manipular. Els esdeveniments de novembre de 2005 van ser una deliberada provocació del ministre d'Interior per aconseguir avantatges dels

previsibles aldarulls.

Indubtablement, el primer ministre va afegir llenya al foc per a arruinar-li el propòsit a Sarkozy, però a ambdós els va sortir el tret per la culata, donada l'extensió dels disturbis, que van deixar pelès que cada centre urbà important està envoltat per nuclis potencialment explosius (o que ja van explotar).

El pes més impressionant dels fets de novembre de 2005 va ser, i és, la implícita aliança de pares i d'adults amb els joves: van ser disturbis amb consentiment dels grans. En efecte, no es van registrar denúncies contra agressors ni còmplices d'incendis. Sarkozy va parlar de la por a represàlies, però no es va atrevir a proposar premis per als delators, com va fer Estats Units a l'Iraq.

Com interpretar els brots violents de maig-juny de 2006?

Sorgeixen en zones que van conèixer grans manifestacions, però reuneixen pocs adolescents, decidits i agressius, això sí, que aparentment passen comptes amb policies i bombers (voluntaris, la major part). Tampoc hi ha politització, perquè els joves de les barriades desconfien de forasters, de possibles xivatos. Cal ser d'allà per a poder comunicar-se amb ells.

No crec que sigui possible conscienciar aquesta part de la joventut mentre no hi hagi canvis econòmics concrets a les seves zones. El que va cobrant una forta presència és la Xarxa d'Educació sense Fronteres. Són pares i docents que se solidarit-

zen amb nens i adolescents els pares dels quals no tene papers i estan condemnats a ser expulsats. La solidaritat entre pares de diferents colors, ideologies, ètnies, races i nacionalitats funciona. Una heterogènia barreja de compromís social, religiós, ètic i compassió pels indefensos, uneix els militants de l'esquerra de sempre amb gent que mai s'ha mogut per res. La solidaritat entre pares va forçar Sarkozy que accedís, després de declaracions i contradiccions (i expulsions, malgrat la llei) a ajornar les expulsions de sense papers amb fills escolaritzats fins el 30 de juny de 2006. Les expulsions de famílies estrangeres a partir de juliol poden provocar una gran solidaritat, sobretot a la perifèria.

Als focus pobres i indigents de les perifèries franceses hi va haver disturbis dels joves amb consentiment dels pares, dels grans

Carlos I. Hernández. Coordinador de Salhaketa Bizkaia

/opinio@setmanaridirecta.info/

La Tortura: essència del terrorisme d'Estat

Les denúncies són aquí: un any més la Coordinadora per a la Prevenció de la Tortura ens revela que l'any 2005 un mínim de 600 persones van denunciar haver sofert tortures, maltractaments, tractes inhumans i/o degradants... Segons aquesta Coordinadora, que agrupa 41 col·lectius de defensa de drets humans de tot el territori estatal, l'any 2004 van ser més de 800 denúncies i estima que en el que duem de segle XXI un mínim de 3.000 dones i homes haurien denunciat algun tipus de tortura o maltractament per part de funcionaris de l'Estat espanyol. Aquesta realitat hauria de fer-nos comprendre la inexistència

de l'anomenat "Estat de dret", que deixa d'existir des del moment en que és el propi Estat qui incompleix les seves lleis (en les quals està prohibida qualsevol forma de tortura i sota qualsevol circumstància) i cobreix amb la impunitat total (no investigant les denúncies) o parcial (amb indults) a qui cometen aquests delictes de lesa humanitat.

Però, lamentablement, la societat comparteix el discurs del poder, aquest discurs que primer nega l'existència de la tortura i després, quan no pot ocultar l'evidència, diu que els casos que es donen són excepcionals, o que la culpa és de les

La Tortura és una eina del propi Estat, una eina destinada a destruir la persona sobre la qual s'empra i a atemorir la resta

persones torturades que s'han autolesionat (com Unai Romano), o són perillosos delinqüents (com els presos de Quatre Camins), o estaven sota els efectes de les drogues (com a Roquetas de Mar), el que va fer necessari l'ús d'aquesta violència que, d'entrada, mai reconeix haver emprat. És a dir, que l'Estat que ens obliga a assumir la nostra responsabilitats, mai assumeix les seves...

Això és així perquè la Tortura és una eina del propi Estat, una eina destinada a destruir la persona sobre la qual s'empra i a atemorir la resta, destinada a exercir el terror en la seva forma més impune: el Terrorisme

d'Estat. Per això, en aquests temps en els quals el nostre Govern s'escandalitza per les imatges d'Abu Graib, per l'existència del camp de concentració de Guantánamo Bay i jura que no ha col·laborat amb els vols clandestins de la CIA, és moment de recordar-li que aquí també es tortura (mai ha deixat de torturar des que existeix) i que la Tortura és la pitjor forma de terrorisme. Perquè, és cert, no tots els terrorismes són iguals, el Terrorisme d'Estat és el pitjor, és el primer i és el més inacceptable. I la Tortura és l'essència d'aquest Terrorisme.

Rosa Carbó. Sociòloga

/opinio@setmanaridirecta.info/

Els joves en perill d'exclusió social?

Ea temps que ésser jove ha deixat de ser una etapa biològica determinada. Ara, ésser jove suposa molt més, implica un conjunt de característiques socials que marquen el ciutadà com a jove. Fins i tot podríem dir que un jove es defineix més per aquests trets que no pas per l'edat que té. Per això el període de joventut s'ha ampliat. Si abans els joves eren aquells de 18 a 22 anys, ara s'amplia fins als 35.

Estem en una situació molt llunyana d'aquells anys daurats del capitalisme, on el treball estable i l'estat de benestar van millorar les condicions de vida dels pares i avis del jovent d'avui. Estem davant d'una generació que no prosperarà en relació amb els seus pares, sinó tot el contrari. Uns joves que no poden més que sobreviure i intentar protegir alguns dels drets heretats.

Per a la majoria dels joves que han invertit en educació no els ha suposat trobar fàcilment feina, i menys digna. Així, el 43% dels joves (de 20 a 34 anys) de l'Organització per a la Cooperació i Desenvolupament Econòmic estan a l'atur, el 50% en el cas espanyol i el 46% a França.

Aquells que poden accedir a una feina han d'escollir entre exercir la seva professió en condicions precàries o ser un treballador polivalent i treballar del que sigui. I aquests són els privilegiats ja que els joves que tenen estudis bàsics sols poden accedir a un tipus de treball no qualificat que és precisament aquell que s'estan emportant a països amb menys costos.

Estem davant d'una generació que no prosperarà en relació amb els seus pares. No podem més que sobreviure i intentar protegir alguns dels drets heretats

A aquesta situació se suma la dificultat, a alguns països, per a independitzar-se donat l'elevat cost de la vivenda. La família juga en aquest cas un paper fonamental ja que, no sols proporciona al jove un lloc per viure, sinó que la majoria de feines que aconsegueix és gràcies a ella. La família és essencial. Però alhora que ajuda els més vulnerables, també ajuda a ocultar-los

ja que no permet visibilitzar el que alguns sociòlegs han denominat "infraclasse".

La infraclasse no és una classe social. Assumeix la seva condició de forma individual i no té la capacitat suficient per articular les seves demandes en forma de drets i col·lectivament. Podem intuir que la majoria dels joves en formen part, ja que no poden realitzar els seus projectes de

vida ni participar en les activitats que conformen la societat.

La meua pregunta és si podem començar a dir en veu alta que els joves es troben en perill d'exclusió social i si, per altra banda, la joventut serà una etapa que s'anirà ampliant fins a l'infinit. Si això fos cert, la primera qüestió tindria un no com a resposta donat que seria tota la societat qui estaria exclosa de sí mateixa.

Jamal Saghraoui. Simpatitzant de la CUP de Girona

/opinio@setmanaridirecta.info/

Els immigrants: futur de Catalunya

La política de la integració dels immigrants a la societat catalana no és clara, és ambigua i, a més a més, és contradictòria: per un costat els exigim que s'integrin i que aprenguin l'idioma i la cultura catalana, però, per l'altre, ningú no vol tenir-los com a veïns. A més, si ens comuniquem amb ells, ho fem amb un altre idioma, dient-los d'una manera directa o indirecta que "no cal" aprendre la llengua pròpia de Catalunya. Així, es deixa els nous catalans desorientats i dubtosos.

Els immigrants, per la seva banda, haurien d'esforçar-se més aprenent l'idioma i enriquint-se amb la cultura catalana —fet que els ajudarà a trobar més portes obertes en el marc laboral i social. I també s'haurien de deixar d'excuses com ara el "no tinc temps" o com "encara que aprenguem el català no ens voldran, aquí".

Perquè ha hagut una bona integració cal una política eficaç per part dels ajuntaments i dels representants dels col·lectius d'immigrants; una política que consisteixi a fer sentir els nous ciutadans com a tals i informar-los del seus deures i les seves obligacions cap al país. Encara que sembli una cosa òbvia, cal tenir ben present que tota mena d'informació és positiva (encara hi ha immigrants que pensen que les festes locals no són pas per ells, sinó pels autòctons).

Aquest tractament informatiu ara com ara tampoc ajuda gaire a la inserció: els mitjans de comunicació donen una imatge negativa i distorsionada sobre els nous ciutadans, una imatge que, inevitablement, es transmetrà a la societat: la majoria de les notícies relacionen els immigrants amb la delinqüència. Sobretot, últimament, amb "els robatoris silencio-

Els mitjans de comunicació donen una imatge negativa i distorsionada sobre els nous ciutadans, que inevitablement es transmetrà a la societat

sos". Els mitjans han trobat en el tema de la immigració un brou de cultiu emotiu que només ajuda a fomentar prejudicis i a agreujar els xocs socioculturals. En un tema tan delicat, els mitjans haurien de respectar encara més l'ètica de la informació.

Un immigrant integrat no necessàriament ha d'haver substituït la seva cultura "original" per la del seu nou país: sobretot, es tracta d'aquell que entén i que s'enriqueix amb la seva nova cultura gràcies al respecte que té cap a la seva cultura "original". Una bona inserció comença sobretot per l'alfabetització dels immigrants, ja que la majoria és analfabeta. Aquí caldria posar especial esment en les dones. En el camp educatiu cal una educació amb valors ètics: les escoles amb un 80% d'alumnes d'origen immigrant només fomenten l'allunyament entre "ells" i "nosaltres".

Com que no hi ha cap diferència entre els nous catalans i els autòctons els nous ciutadans, a més de tenir l'obligació de pagar els impostos, han de tenir el dret d'expressar les seves opinions polítiques, cosa que comença amb el dret a votar.

Una bona convivència s'aconsegueix amb el diàleg i compartint responsabilitats, i no pas amb prejudicis inútils i injustificables que només fomenten discriminació, exclusió social, racisme...

L'aprenentatge de l'idioma, per un banda, acompanyat d'un coneixement de la cultura i de la identitat catalana per part dels nous catalans; i, per l'altra, l'abandonament del fantasma del prejudici que tenen totes dues parts són els fonaments essencials perquè hi hagi una bona convivència i una bona entesa entre els autòctons i els nous catalans.

anticapitalisme
alternatives
contrainformació
solidaritat

illacrúa

la revista alternativa
dels Països Catalans

www.illacrúa.net

SMS TRÈVOL
SERVEIS MERCAT SOCIAL

Distribució i Venda de productes de Mercat Social
(Comerç just, agricultura ecològica, cooperatives...)
Telèfon: 934 988 070 Correu: sms@trevol.com

A FURULAR

Contractació oberta 2006

EL KAPEL (color humano)
Los Guachis
Juanón el Equilibrista
El Pollito de California
Batumbatá
BarKino
Maguilaz

afurular@autonomiadespectacle.com
Tel 93.443.01.90 Fax 93.329.71.52

productesde
laterra.com

El portal de venda de
productes dels PPCC

★ preus especials
per a col·lectius

www.productesdelaterra.com

Navegant per la xarxa

El carnet de consellera

Que la consellera Tura no desperta les simpaties dels moviments socials no és cap secret. Tampoc que genera el mateix sentiment entre els *seus* agents, els mossos d'esquadra, un col·lectiu que amb l'entrada en vigor del carnet per punts, i amb l'excusa del desallotjament de La Fera al barri de Gràcia de Barcelona, ha fet un esforç imaginatiu i li ha retirat els punts a la responsable del Departament d'Interior...

Penny és el sancionador que a mossosdesquadra.com retira el carnet de consellera a Montserrat Tura. I ho fa d'aquesta manera: "Montserrat Tura, l'altre dia presumies que trauràs els punts del carnet de conduir a 250.000 catalans i, ara, jo voldria que fessis una reflexió dels punts que has perdut per ser consellera: Berga, Patum i amotinament de tot un poble (-6 punts), Barça, Canaletes, celebracions de la Lliga i la Champions (-3 punts), *macrobotellón* del Raval (-3 punts), barri de Gràcia, desallotjament de La Fera, 45 minuts sense fer res (-3 punts), vídeo d'Antena 3, actuació policial dels Mossos a Ciutat Vella, i tu, Montse, a presumir davant la tv de perseguir els teus "propis" policies (-6 punts)".

I després de comprovar que el carnet de consellera té més punts que no pas el de conduir, Penny acaba sentenciant: "Montse, no crec ni que puguis dirigir el servei de seguretat de un Pans&Company".

L'atac d'enginy de Penny però, no s'encomana a la resta de mossos i agents de la Policia Nacional espanyola que participa al fòrum i que, una vegada més, s'entesta en relacionar l'okupació amb la burgesia catalana.

D'aquesta manera, Pepe (que no sabem si és el seu nom o fa referència a l'afiliació política) aporta la següent reflexió: "Repasant una mica la premsa penso que es tracta d'actes de terrorisme. També he observat que, des de dalt, es recomana una manera d'actuar policial 'a la basca', o sigui, arribar tard per no detenir els nostres fills de papà". Un tal "Leña al guarro" va més enllà: "potser tens algú molt proper okupant, oi consellera?"

Però la ciutadania catalana pot respirar tranquil·la. No ha de témer per res. I per si algú encara ho dubta aquí va "l'esperançador" missatge de Briguiboy: "Els imperis cauen, els governs passen, la policia és eterna!!! Algun dia te n'adonaràs, Tura, mai ens canviaràs!". Un lema present a moltes comissaries de la Policia Nacional espanyola que els Mossos d'Esquadra han decidit adoptar.

Xantal Gabarró, Igualada

El cap de setmana del 8 i 9 de juliol tindrà lloc a Igualada la 14a edició del festival Aerosport, una fira que ha esdevingut de caràcter militarista amb alt contingut d'exhibicionisme de l'exèrcit espanyol, el qual ens deixa clar any rere any que té suficient poder, amb artefactes com el ja conegut per tots i totes reactor F-18, per a complir la seva gran missió reflectida a l'article 8 de la *Constitución Española*: "*Las Fuerzas Armadas tienen como misión garantizar la soberanía e independencia de España, defender su integridad territorial y el ordenamiento constitucional*". Aquestes Forces Armades que s'encarregarien d'impedir qualsevol temptativa de desfer la integritat territorial de l'Estat o iniciativa no acatada pel Govern espanyol i la seva Constitució, són les mateixes que van ser enviades a la tan rebutjada guerra d'Iraq, la guerra del petroli i els interessos econòmics. Cada any es destinen milions d'euros del diner públic a despeses militars, i per altra banda també es destinen fons econòmics públics a aquesta exhibició bèl·lica de propaganda militar espanyola, en forma de recursos per a fires.

El foment del militarisme com a atracció no s'hauria de permetre, ni exhibicions de poder a la nostra comarca, ni que utilitzin una fira que hauria de ser per a tots i totes (i per a tots els públics) com a eina de reclutament militar, ni que gastin les nostres contribucions en actes com aquest. I si tot això passa en realitat és, doncs, Igualada, Ciutat per la Pau?

L'exèrcit espanyol i el Club Super3

Montserrat Amich
Igualada

Aquest juliol tornarem a tenir una altra edició de la fira Aerosport, crec que hauriem de saber que un dels principals col·laboradors d'aquesta fira és l'*ejército español*, hem de saber també que tornarà a passar l'F18 i que l'any passat es van fer bateigs de vol en un avió militar a nens de 6è de primària. Crec que l'Ajuntament d'Igualada no hauria de fomentar el contacte dels nens i nenes amb l'exèrcit. La meva sorpresa ha estat, però, quan veig que el Club Super3 també es troba entre els col·laboradors. Un club infantil no hauria de promocionar de cap manera un espectacle amb màquines de guerra.

Què els ensenjem als nostres fills quan contemplem tots la passada de l'F18? Mira, fill, quin avió tan ràpid, va tan ràpid per poder matar més gent!

Lamentable, jo no penso anar-hi i animo tothom a fer boicot als espectacles bèl·lics.

Gràcies Sr. Clos

Rubén Méndez

Membre del CSRZ, Barcelona

Després dels fets d'aquest cap de setmana al futur Centre d'Internament de la Zona Franca no he pogut deixar de llegir als diaris les declaracions de l'alcalde de Barcelona, el Sr. Joan Clos. En aquestes declaracions de l'alcalde ja ha relacionat els fets (una acció de denúncia simbòlica, enginyosa i pacífica), entre d'altres, amb els incidents a les celebracions del F.C. Barcelona, amb els incidents de les festes de Gràcia... Què més dirà aquesta setmana, relacionarà els fets de la Zona Franca amb l'enfonsament del Maine? Amb les armes de destrucció massiva a l'Iraq? Sort que fins i tot la policia desmenteix l'alcalde... Quines seran, doncs, les fonts d'informació del Sr. Clos?

També diu que aquests formen part d'un grup ja localitzat de 200 violents especialitzats en aldarulls, i jo faig comptes: 60 a la Zona Franca, 100 fora del Centre d'Internament que els donaven suport i demanaven el seu alliberament, i els altres 40? on són? Estaran també localitzats? Segurament els altres 40 formen part també part dels "perillous" okupes, o dels "incívics" manifestants que demanen cada diumenge el dret a un habitatge digne (85.000 pisos buits a Barcelona); "incívic és el preu de la vivenda" era el lema de les últimes festes a Nou Barris. O potser són la gent que compren llaunes a 1 euro al carrer, perquè no volen/no poden pagar 4 o 5 euros per una cervesa als bars de la Barcelona feta pel turisme.

...O potser no són cap d'aquests, són els que, a les manifestacions, surten de les furgonetes policials disfressats de manifestants i que són qui propicien el diàleg entre l'Ajuntament i els moviments socials a cop de porra i de bales de goma a la Barcelona de les cultures, de la pau i del diàleg. O és que ja no s'enrecorda, entre d'altres, de la repressió del 24 de juny de 2001?

Si us plau, Sr. Clos, continuï fent declaracions d'aquest tipus, cada cop més, la gent de Barcelona no se'l creu i se n'adona de la mena d'alcalde que té la ciutat, l'alcalde del Fòrum, l'alcalde que vol treure les prostitutes i els captaires del carrer perquè no facin lleig a la mirada del turista, l'alcalde, en definitiva, que utilitza Barcelona com una marca per vendre sense tenir en compte els veïns i veïnes que, li agradi o no, malgrat tot, formem part d'aquesta ciutat.

cartes

Les cartes han de tenir una extensió
màxima de 1.500 caràcters (amb espais)
i han de portar:
signatura, localitat i contacte

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a
cartes@setmanaridirecta.info

o per correu postal a
Juan Ramón Jiménez, 22, 08902 Hospitalet de Llobregat

Albert
Sant Vicenç dels Horts

La meva carta ve arran de la notícia publicada al DIRECTA sobre la cimitera Molins. El text narra amb precisió el que succeeix, però voldria enviar aquesta missiva per precisar la frase que diu: "Així doncs, no resulta estranya la tèbia oposició d'alguns ajuntaments...". Voldria explicar l'assumpte de l'alcaldia vicentina i la seva actitud històrica amb la cimitera. Anteriorment havíem tingut un govern municipal format per Iniciativa-Els Verds. L'alcalde era un reciclat del PC conegut de tot el poble, de llarga militància "comunista" (com la majoria de persones del Baix Llobregat). A la seva campanya, entre altres

reivindicacions, va dir que prohibiria a la Cimitera saltar-se la llei en quant a les seves emissions i exerciria control com a autoritat política competent. Resultat? Mai ho va fer.

Després, aquest ajuntament va caure a causa de l'"amiguisme" i la campanya brutal de l'oposició. Al seu lloc va aparèixer una administració del PSC amb una fatxenda autoritària al cap. Des de l'inici va començar a ofegar tots els moviments ciutadans que existien al marge de l'ajuntament i va treure totes les subvencions possibles a tots els òrgans públics del sector serveis que feien de Sant Vicenç un lloc millor. (A part de protagonitzar tot un seguit de situacions tragicòmiques i surrealistes fruit de la seva prepotència personal). El mes

curiós és que ella va esgrimir, com a reivindicació de partit per accedir a l'alcaldia, la manca de control de Ciments Molins i va prometre que ella "els posaria en cintura amb la llei a la mà".

Anys després... què ha passat? Doncs res, no només Ciments Molins segueix tirant el que tira a l'aire saltant-se la llei, si no que, a més, ara dóna la notícia que vol inaugurar un nou forn per a incinerar residus tòxics. L'alcaldesa, mentrestant, què fa? Calla, edifica i es fa rica (més rica). I els ciutadans ara hem d'estar contents perquè, casualment, ara l'ajuntament encimenta els carrers del casc antic, quines casualitats, oi? Això és el que es cou al Baix Llobregat!

Així està el pati

► Pàgina 10
L'arribada al poder de Joaquim Nadal ha facilitat la col·locació de nombrosos familiars a càrrecs de poder dins de la Generalitat

► Pàgina 11
L'Informe de la Coordinadora per a la Prevenció de la Tortura certifica que continuen produint-se maltractes i assassinats a les comissaries

► Pàgina 12
La jornada per l'alliberament gai, lesbiana i transsexual reuneix milers de persones al centre de Barcelona. Enguany l'acte central ha estat a Girona

CATALUNYA // LLICÈNCIES PER A LA TDT LOCAL PRIVADA

La sociovergència reparteix el pastís de la nova Televisió Digital Terrestre

Les concessions suposaran la irrupció a l'àmbit de la televisió local de grups mediàtics espanyols com PRISA o Vocento, i la consolidació de Canal Català, a l'òrbita de CiU

✉ Roger Palà

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Els grups mediàtics afins al PSC i CiU han estat els principals beneficiats del procés de regulació de la futura Televisió Digital Terrestre (TDT) d'àmbit local. Així es desprèn d'una lectura atenta de l'anàlisi de les ofertes que han resultat més puntuades pel Consell de l'Audiovisual de Catalunya (CAC). Aquest organisme, que té una representació al seu consell directiu proporcional a la del Parlament de Catalunya ha emès l'informe preceptiu i vinculant que acabarà determinant la decisió final de la Direcció General de Mitjans i Serveis de Difusió Audiovisuals de la Generalitat catalana, que depèn de la conselleria de Presència, actualment en mans del també conseller de Política Territorial Joaquim Nadal.

Canal Català, a l'òrbita de CiU, ha obtingut canals a 16 de 21 demarcacions

La decisió del CAC té dues conseqüències bàsiques: d'una banda, consolida l'accés dels grans grups de comunicació espanyols a l'àrea metropolitana de Barcelona. A comarques, en canvi, suposa la consolidació del grup Canal Català, en l'òrbita de CiU, que ha obtingut canals en 16 de les 21 demarcacions.

La reflexió

Un model restrictiu

✉ Gustau Barbat

Pres. de Ràdio Televisió Cardedeu

La implantació de la TDT no va ser una iniciativa de la societat catalana o del seu govern. Va ser imposada des de Madrid, i l'aleshores govern de CiU la va acceptar per seguidisme però també perquè li permetia exercir un control sobre les televisions que abans no tenia, especialment les

locals. Amb l'excusa d'oposar-se a les emissions de tarot i pornografia va implantar un sistema restrictiu que limitava enormement la llibertat d'expressió de les emissores petites, reduint-les a un total de 96 (entre públiques i privades) per tot el territori català.

El Govern tripartit no ha fet més que seguir la política de l'anterior en aquest aspecte. Cap altre mitjà d'informació està ara tan controlat i restringit a Catalunya com la televisió local. De fet, la televisió local ha quedat suprimida, i ha estat substituïda per una televisió d'àmbit comarcal que és una entelèquia. Com

pot un mitjà que ha nascut per servir les necessitats informatives del seu poble convertir-se de cop en un altra que serveixi també als municipis colindants? És com si TV3 hagués ara, per reial decret, de canviar la seva programació i abastar tot l'Estat espanyol.

És per això que Televisió de Cardedeu està intentant obtenir permís de la Generalitat per a poder continuar emetent com fins ara, bé a través de la televisió digital, bé continuant amb l'analogica, bé buscant uns mitjans tecnològics innovadors com els que ja s'estan experimentant en d'altres països europeus.

Vocento, editora del diari ABC, consolida el seu canal al Barcelonès, Urbe TV, visible en l'antiga freqüència de Flaix TV. El periodista Luis del Olmo, gràcies als drets

adquirits sobre dues televisions locals històriques, aconsegueix llicències de TDT al Vallès i a l'Anoia, i el grup Planeta (amb participació a Antena 3) aconsegueix una llicència per emetre al Baix Llobregat.

L'àrea més poblada de Catalunya, doncs, tindrà una forta presència de grups mediàtics espanyols o en l'òrbita de l'espanyolisme. Aquest darrer cas seria el de l'empresari Justo Molinero (Ràdio Tele Taxi), en l'òrbita de CiU però amb una evident vocació espanyolista en la seva producció. Molinero ha aconseguit canals al Baix Llobregat, al Vallès Occidental i al Tarragonès.

► Grup Canal Català

El petit imperi bastit per l'empresari italobadellenc Nicola Pedrazzoli, en l'òrbita convergent, consolida una forta presència arreu de Catalunya. Canal Català ha basat el seu creixement en teixir

una sèries d'aliances amb televisions locals històriques i crear una marca comuna arreu del territori. Canal Català tindrà representació en la majoria de demarcacions, inclòs el Barcelonès (veure gràfic).

► Premsa local

A un tercer nivell, la decisió del CAC suposarà també l'adjudicació a algunes de les televisions locals històriques amb vocació més comercial -moltes d'elles ara sota l'òrbita de Canal Català, com Televisió de Lloret o Canal Nord TV-, i la consolidació de propostes audiovisuals per part de grups editors de premsa local. El cas més representatiu és el de Prensa Leridana, editora del diari Segre, que obté canals al Segrià, les Terres de Ponent, l'Alt Pirineu i la Val d'Aran. Els setmanaris La Veu de l'Ebre i El 3 de Vuit també obtenen llicències a les Terres de l'Ebre i al Penedès respectivament, o El 9 Nou a Osona.

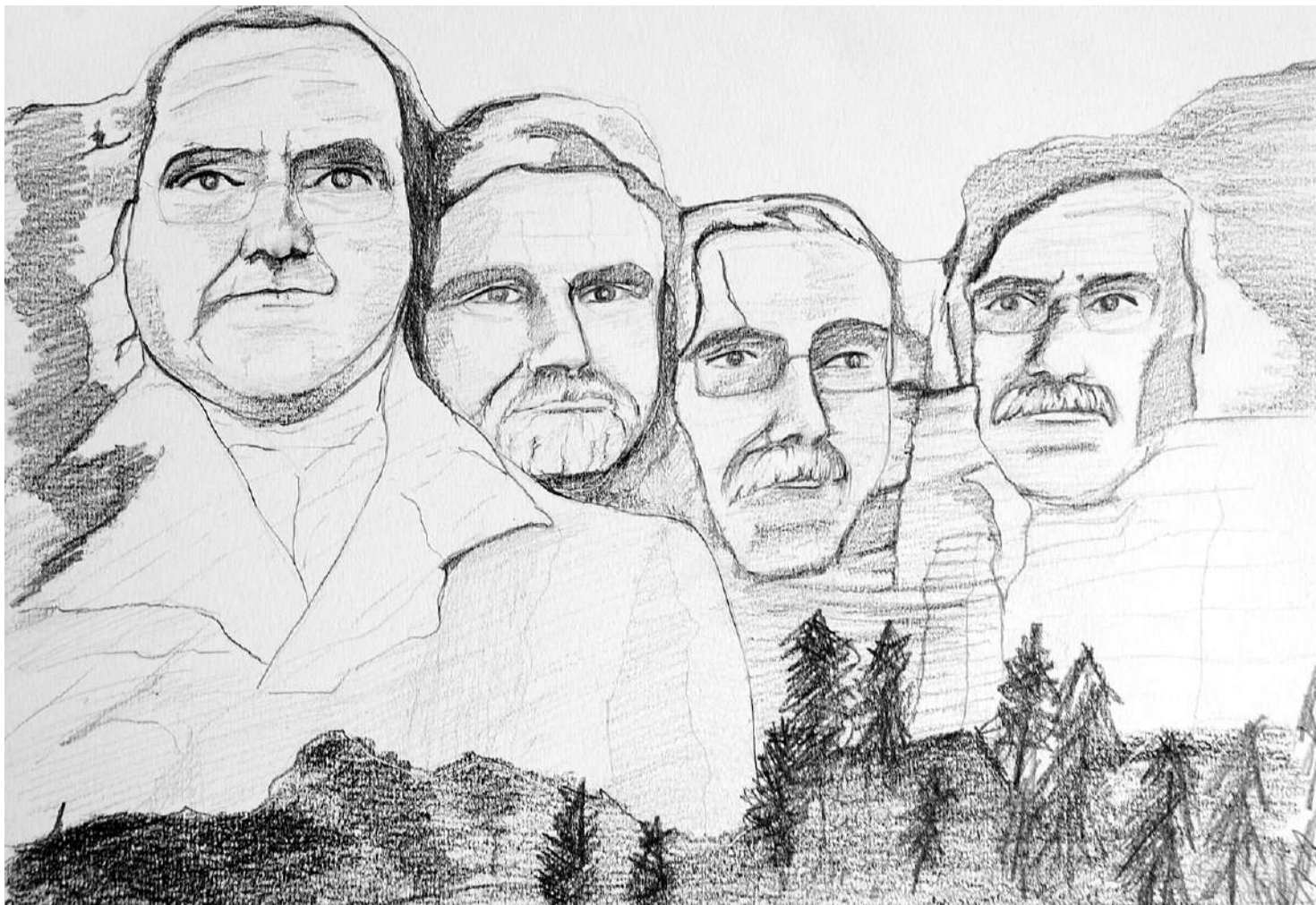
► Vot de censura

La decisió del CAC, però, no s'ha pres per unanimitat. El conseller Joan Manuel Tresserras, nomenat a proposta d'ERC, ha emès un vot particular on censura l'informe pel que fa a les concessions a les demarcacions de Barcelona, Cornellà, Sabadell, Manresa i Vic. Tresserras creu que "en les demarcacions metropolitanes s'han sobrevalorat les propostes d'operadors vinculats a grans grups de comunicació a partir de criteris com la garantia d'inversions" i, en canvi, "s'ha infravalorat la singularitat de propostes que no estaven vinculades a grups de comunicació consolidats i d'altres de vocació estrictament local". El CAC ha descartat, per un curt marge de punts, la proposta d'Ara Televisió, que impulsaven el grup Cultura 03 (revistes Sàpiens i Nat, editorial Ara Llibres i impremta Gramagraf, entre d'altres) i Òmnium Cultural per a la demarcació de Barcelona. També ha deixat fora de concurs les iniciatives impulsades pel setmanari El Triangle en col·laboració amb altres grups mediàtics al Maresme i al Garraf. Un capítol a part seria el de les televisions locals històriques com la de Cardedeu, la primera que va emetre a Catalunya, i que ha decidit no participar del concurs per considerar que criteris comercials i territorials no s'adiuen amb la seva filosofia. ☐

GIRONA // HAVIA ESTAT ALCALDE DE LA CAPITAL GIRONINA ABANS D'ARRIBAR A LA GENERALITAT

Nadal: assalt al poder

Es dona la paradoxa que el germà del portaveu del govern és l'actual director d'*El Periódico*, el diari més llegit de l'àmbit català. Un altre germà controla l'obra pública.

Manuela Palatucci

Directa Girona
/girona@setmanaridirecta.info/

El conseller Joaquim Nadal és un dels homes amb més poder dins del Govern català. El seu pes es va veure reforçat en l'última crisi del govern de Pasqual Maragall, que el va obligar a remodelar l'executiu per la sortida d'ERC. Va ser aleshores quan Nadal va aprofitar l'ocasió per acaparar els llocs estratègics de cara al futur, concretament a les futures eleccions al Parlament de Catalunya. Així, a més de ser el conseller de Política Territorial i Obres Públiques que suposa executar obres de la magnitud del

El conseller Nadal té col·locats dos germans a la Generalitat. Un tercer dirigeix El Periódico

TGV, la línia d'alta tensió, i de ser la cara visible del Govern per la seva funció de portaveu, va assumir les tasques de Presidència, equivalents a les de conseller en cap. Però, a més, va situar un dels seus homes de confiança, Manuel del Pozo, al govern, on ja hi té col·locat un germà, Manel Nadal, i

va col·locar un altre germà, Rafel Nadal, com a director d'*El Periódico de Catalunya*, mitjà considerat l'altaveu dels socialistes. D'aquesta manera, Joaquim Nadal s'assegura ser imprescindible tant dins del Govern com dins del partit, amb l'objectiu de ser una de les persones més ben situades al partit i amb qui el futur president socialista, José Montilla, hagi de comptar abans de fer qualsevol moviment.

Familiars al Govern

Joaquim Nadal ja havia situat persones de la seva més íntima confiança dins del Govern, com el seu germà Manel Nadal, secretari per a la Mobilitat, departament dependent de la seva pròpia conselleria, i que va ser un dels principals afectats per l'enfonsament del túnel del Carmel. Precisament, Nadal va haver de fer front a crítiques molt dures perquè a l'hora de dirimir responsabilitats per aquest cas va "salvar" el seu germà d'haver de dimitir del càrrec. Junament amb Manel Nadal, es va endur també del PSC de Girona a Marina Geli, ja des d'un primer moment, que va ser nomenada consellera de Salut. Tot i que ja hi tenia dues persones de màxima confiança, Nadal va aprofitar l'última remodelació de govern per a seguir col·locant la seva gent dins de l'executiu, com ara el nou conseller d'Educació, Manel del Pozo, que ja era la seva mà dreta a l'Ajuntament de Girona. Cal destacar que Del Pozo s'havia distingit per a demanar l'entrada de l'Estat

espanyol a l'OTAN, per a demanar públicament l'entrada a presó dels insubmisos i per negar-se a donar suport a la campanya del 0,7%.

Nadal està implantant a Catalunya el model de guetització gironí

Si aquests han estat els seus moviments dins de l'executiu els seus moviments no s'ha aturat aquí per anar guanyant quotes de poder. El model Nadal té vocació d'implantar-se a tot el territori català i en tots els àmbits de la vida social. Rafel Nadal, ha estat anomenat director d'*El Periódico de Catalunya*. Semblaria ser que la destitució de Ricardo Franco, antic director del rotatiu, era un intent de frenar les veus discordants amb Maragall, i que el nomenament de Rafel Nadal no era res més que el retorn dels favors prestats pel conseller Nadal i del seu clan. L'ocupació de càrrecs per part de la família Nadal no s'atura aquí. Fa pocs mesos, Mercè Nadal Farreras fou anomenada secretaria dels Serveis Territorials del Departament de Treball i Indústria a Girona.

De manar Girona a controlar Catalunya

El clan dels Nadal va forjar-se en els primers moments de la Transició. En poc temps, els principals càrrecs foren ocupats per alguns dels germans Nadal. L'alcaldia per a Joaquim Nadal, la direcció del PSC a la demarcació de Girona era per a Manel Nadal Farreras, i el rector de la Universitat de Girona (UdG) era Josep Maria Nadal Farreras.

Tot i que Nadal té ara el seu lloc a Barcelona i ha recol·locat els seus germans, continua mantenint el control de la ciutat i de les comarques gironines, ja sigui a través de la Delegada del Govern de Catalunya, Pia Bosch, exregidora de l'Ajuntament durant l'era Nadal, o de l'alcaldessa Anna Pagans, nomenada a dit pel mateix Joaquim Nadal. Precisament, Nadal és considerat l'alcaldia de l'ombra, ja que tot i tenir la feina a Barcelona continua tenint residència oficial a Girona, on viu la seva família, una de les més influents de les comarques gironines vinculades al sector industrial. Casat amb una Sobrequès, família de gran influència dins del socialisme gironí i català, és catedràtic d'Història Contemporània a la UdG. De fet, encara que fa molts anys que no exerceix, li han reservat un despatx en aquesta universitat. La política va apartar fa anys Nadal de la docència, tot i que no descarta tornar a exercir algun dia. Un retorn, però, que de moment sembla molt llunyà, ja que tot fa pensar que continuarà a

la primera línia política catalana. De fet, tots aquests moviments, tant a dins com a fora del Govern, semblen dirigits a situar-se en un lloc destacat amb vista a tornar a ocupar un lloc destacat a les llistes electorals del PSC en les properes eleccions al Parlament de Catalunya, que aquesta vegada encapçalarà José Montilla un cop desbancat Pasqual Maragall, i amb ell el sector més nacionalista del socialisme català, del qual també en forma part Nadal.

Del Pozo s'havia distingit pel suport a l'OTAN i demanar l'entrada a presó dels insubmisos

De Sant Daniel a Bracons

L'oposició al Govern de la Generalitat forçarà la compareixença del conseller Joaquim Nadal davant de la Comissió de Política Territorial i Obres Públiques perquè expliqui les irregularitats detectades en el túnel de Bracons, irregularitats relacionades amb la càrrega i descàrrega dels explosius utilitzats a les obres. (continua >>>)

(>>> ve de la pàgina anterior)

Aquest és només el darrer mal de cap entorn la construcció de l'eix viari Vic-Olot. Iniciativa per Catalunya-Els Verds, en el seu programa electoral, es comprometia a retirar aquest projecte pel gran impacte ambiental denunciat per diverses entitats ecologistes de les comarques afectades. Tot i això, Iniciativa va renunciar a aquest punt del seu programa a canvi d'entrar al Govern. L'encarregat de finalitzar l'execució de l'obra ha estat Joaquim Nadal que, per a silenciar les veus crítiques, es vol limitar a una petita modificació del traçat per a rentar la cara als seus socis de Govern, sense escoltar les entitats ecologistes.

Aquesta manera d'actuar no és excepcional en la biografia del conseller, ja que des dels principis de la seva etapa política com a alcalde de Girona ja va actuar amb la mateixa prepotència en fer passar la variant de la N-II per la vall Sant Daniel, considerada el pulmó verd de Girona, en lloc de per l'A7 tal com proposaven les entitats ecologistes. La història ha demostrat l'error de Nadal, ja que poc temps després, per la saturació de la variant pel trànsit de camions, es va fer gratuït el tram de l'A7 que passa per Girona.

Un dels errors estratègics de Convergència i Unió fou no fitxar Joaquim Nadal en el seu moment

► Un convergent al PSOE

Un dels errors estratègics de CiU fou no fitxar a Joaquim Nadal en el seu moment, ja que ni per les seves condicions personals (prové de família burgesa), ni per les seves principals línies polítiques (ha convertit Girona en una ciutat museu) ni pel perfil dels seus votants (classes benestants gironines), es pot pensar que és una persona d'esquerres.

El model de ciutat que va implantar Nadal a Girona passava per diferents eixos: transformar el Barri Vell en un barri de carró pedra tot apartant els veïns de tota la vida (classes baixes arrelades al centre de la ciutat, prostitutes...), amagant la marginalitat i la pobresa en guetos (Font de la Pólvara, Vilaroja...) o desplaçant-la a poblacions veïnes (Salt n'és l'exemple més clar), tot això amb l'objectiu de fer entrar Girona dins dels circuits turístics de les classes mitjanes i altes.

Després de dos llargs anys de govern, amb les experiències de Bracons, del Pla Director de l'Empordà, de la línia d'alta tensió, del TGV... i ara, amb l'anunci de la construcció de 100.000 habitatges al litoral català, no queda cap dubte que Nadal està implantant a Catalunya el model gironí, caracteritzat per un model territorial sectoritzat, amb zones turístiques i guetos ben amagats. ☐

CATALUNYA // MALTRACTES DURANT LES DETENCIONS I ELS TRASLLATS

Sis persones moren a Catalunya el 2005 mentre estaven detingudes

Un informe de la Coordinadora per a la Prevenció de la Tortura assenyalava els Mossos d'Esquadra com a principals responsables de les tortures denunciades

Acte a Ourense el Dia Internacional contra la Tortura

✉ Gemma Ubasart
i Laia Alsina
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Les persones vinculades als moviments socials i els immigrants són les principals víctimes de les tortures i maltractaments

Setanta-set persones van denunciar haver estat torturades a Catalunya durant el 2005 per agents de les forces de l'ordre o funcionaris de presons. Sis més van morir mentre estaven detingudes. Aquestes són algunes de les dades que destaca l'Informe de la Coordinadora per a la Prevenció de la Tortura, un document que, segons els seus responsables, "posa de manifest que el panorama no és molt esperançador". A més, l'escenari que descriu segueix la mateixa línia que els informes elaborats per organismes internacionals —com el Relator contra la Tortura de Nacions Unides o el Comitè per a la Prevenció de la Tortura del Consell d'Europa— i associacions de defensa dels drets humans, on s'alerta de la situació de violació dels drets humans en els espais de privació de llibertat de l'Estat espanyol, el marc utilitzat en aquests estudis.

► **Les víctimes i els agressors**
El document elaborat per la Coordinadora per a la Prevenció de la Tortura exposa que, a Catalunya, el col·lectiu més castigat són les persones que han participat en mobilitza-

tan cruels, degradants i inhumans que han preferit que el seu cas no s'inclouï en un informe públic per pudor o por a represàlies dels funcionaris denunciats.

Pel que fa als agressors, la Coordinadora per a la Prevenció de la Tortura ha constatat que dels 77 casos públicament denunciats a Catalunya, 46 assenyalaven els Mossos d'Esquadra com a responsables de l'agressió.

► **El panorama basc i andalús**
L'informe de la Coordinadora, que pren com a marc l'Estat espanyol, destaca que Euskal Herria encapçala la llista de tortures i maltractaments, amb un 22,2% de les denúncies. Seguidament hi ha Andalusia, amb gairebé un 21%, Catalunya (12%) i Madrid (amb el mateix nombre de denúncies que en el cas català). D'aquesta manera, els col·lectius més afectats per les agressions a mans de les forces de seguretat o els funcionaris de presons són els agrupats en els moviments i les protestes socials, els immigrants i les persones detingudes en règim d'incomunicació.

Així, la trista classificació d'agressors l'encapçala la Policia Nacional espanyola, seguida de la policia local, la Guàrdia Civil i els treballadors de presons. Pel que fa a funcionaris públics condemnats, l'any passat van ser 122 segons les dades recollides per la Coordinadora.

► Una notícia esperançadora

El 26 de juny es va celebrar el Dia Internacional de les Nacions Unides de Suport a la Víctima de la Tortura. Una jornada que no ha tingut especial ressò enlloc, però que ha servit per anunciar l'entrada en vigor, el 22 de juny, del Protocol Facultatiu a la Convenció de l'ONU contra la Tortura i altres Tractes o Penes Cruels, Inhumanes o Degradants. Un document que ha estat ratificat per part dels 20 estats que s'exigeix com a mínim.

El Protocol, segons expliquen des de la Coordinadora, "és un sistema internacional de monitoratge que pot permetre avançar en la lluita per l'eradicació de la tortura". L'objectiu, segons explica el propi document a l'article 1, és "establir un sistema de visites periòdiques a càrrec d'òrgans internacionals i nacionals independents als llocs on hi hagi persones privades de llibertat amb la finalitat de prevenir la tortura i altres tractes o penes cruels, inhumanes o degradants".

L'entrada en vigor d'aquest protocol per ell mateix no suposa cap garantia. Des de la Coordinadora s'adverteix que pot quedar com "paper mullat o, fins i tot, legitimar l'actuació d'alguns estats pel que fa a la privació de llibertat". És per això que l'organisme reclama una participació i intervenció directa de la societat civil per "seguir lluitant per la desaparició de la tortura". ☐

BARCELONA // 28 DE JUNY, JORNADA MUNDIAL PER L'ALLIBERAMENT

Avis i àvies lesbianes, gais i transsexuals surten al carrer

TARRAGONA // AIGUA

Port Aventura vol construir tres nous camps de golf

Directa El Camp
/elcamp@setmanaridirecta.info/

Després de més de 10 anys d'existència, el complex turístic Port Aventura, ubicat entre els termes municipals de Vila-seca i de Salou encara no ha acabat de construir tot el terreny que ambdós ajuntaments van vendre a aquesta empresa controlada majoritàriament per La Caixa i Universal's Studios.

Després d'obrir portes amb el parc temàtic Port Aventura, l'empresa endegà posteriorment la construcció de diversos hotels i d'un parc aquàtic. Ara, l'empresa ha projectat la construcció de tres camps de golf i una segona fase residencial, en que un tros de platja restarà a l'ús particular dels futurs clients.

*L'aigua
s'extrauria
d'un aquífer
protegit per
sobreexplotació
de la indústria
química*

Diversos grups de defensa del medi ambient i el territori, com ara el GEPEC-EdC, critiquen la manca de sostenibilitat d'aquest projecte, ja que l'aigua s'extrauria d'un aquífer protegit per sobreexplotació degut al consum de la indústria química del Camp. A més, la zona on es volen construir els camps de golf, els Prats de la Pineda i la Sèquia Major, són espais humits d'interès natural protegits, i la filtració de l'aigua que s'utilitzés per regar la gespa, que contindria adobs nitrogenats, pesticides i herbicides selectius, empitjoraria els problemes de nitrificació i salinització que ja pateix l'espai.

A més, pel que respecta al consum d'aigua, a part dels camps de golf també es construirien sis piscines de grans dimensions, el que representa un ús abusiu i irracional de l'aigua, en una zona on és un bé molt escàs —cal recordar que el subministrament domèstic i industrial es fa, en part, amb l'aigua de l'Ebre des de finals dels 80— i que no va en la línia de la nova cultura de l'aigua, tal i com va assegurar la classe política després de la problemàtica del Pla Hidrològic Nacional; fins i tot, xoca amb la política de la Generalitat contrària a un model de creixement compacte altament consumidor.

Aquest anunci arriba en el moment en que s'està produint un intens debat sobre el desenvolupament del sector turístic, ja que l'oferta de "platja i sol" que s'havia venut des de sempre està en crisi, i per primer cop des de diversos sectors s'està posant en qüestió la presència de la indústria petroquímica.

Manifestació GLT a Barcelona el passat 1 de juliol

Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

enguany la jornada internacional per l'alliberament gai, lesbiana i transsexual ha centrat el seu discurs en visibilitzar la realitat en que es viu aquesta condició durant la vellesa. La manifestació que tingué lloc als carrers de Barcelona va aplegar unes 40.000 persones segons l'organització, arribant a omplir de gom a gom la plaça Sant Jaume. El manifest que es va llegir a la cloenda de l'acte denunciava "la marginalitat de què són objectes moltes persones homosexuals i transsexuals de més de 50 anys, amb situacions de precarietat econòmica, soledat i negació de la seva sexualitat, fortament reprimida durant els anys del franquisme."

Es va fer també una crítica frontal l'ordenança del civisme, i de fet, Joan Clos va ser enguany el guanyador del Totxo Rosa que cada any atorga el Col·lectiu Gai de Barcelona a la persona amb una actitud més homòfoba, ja que denuncien que aquesta norma restringeix les llibertats i penalitza qualsevol mostra d'afectivitat al carrer. Eugeni Rodríguez, portaveu del FAGC i organitzador de la marxa, es mostrava molt satisfet tot i que no s'havien igualat les xifres de l'any passat —la més multitudinària coincidint amb l'aprovació dels matrimonis d'homosexuals. Va lamentar que hagin augmentat les denúncies per homofòbia i va exigir que s'inclouguin en els currículums escolars l'educació en la diversitat sexual per posar fre a aquestes actituds.

28 de juny, "boges" sí, però lluitadores també

Directa Girona
/girona@setmanaridirecta.info/

Aquest any va tocar Girona. La manifestació i actes centrals que cada any es fan en motiu del dia de l'alliberament gai, lèsbic i transsexual va canviar d'ubicació i, tot fugint de centralismes, va recórrer els carrers de la ciutat dels quatre rius, Girona. Durant la vesprada del 28 de juny els carrers d'aquesta vila es van tnyir dels colors de l'arc de Sant Martí. Mig miler de persones van manifestar-se pel centre de Girona amb l'objectiu de reivindicar el dret a estimar i a

viure la sexualitat lliurement. La marxa va estar amenitzada per una banda de percussió i vigilada per un nombros grup de policies de paísà, que ves a saber què vigilaven ja que l'acte va estar marcat per un to absolutament festiu i pacífic. La manifestació va començar a la plaça Catalunya i va acabar als Jardins de Fora Muralla, on es van fer uns parlaments. Un cop desconvocada la part "formal" dels actes, es va fer un sopar popular en el que va participar un gran número de persones; de la fi de festa musical se'n va encarregar el grup Antiherois.

Concentració de protesta en motiu de la visita del príncep Felip a Girona

Directa Girona
/girona@setmanaridirecta.info/

Sota el lema "Per una República catalana", Maulets i la CUP de Girona van organitzar dimecres 28 de juny una concentració en protesta per la visita del príncep espanyol Felip de Borbó a la ciutat de Girona que va reunir més d'un centenar de persones. La presentació de l'acte la va realitzar un representant de la CUP que va denunciar la invitació que havia fet l'alcalde Anna Pagans al príncep perquè visités la ciutat

*Denuncien la
invitació feta
per l'alcalde
Anna Pagans al
príncep perquè
visités la ciutat*

en motiu del seu casament amb Letizia Ortiz. Seguidament, Jesús Artiola, jove de Berga citat a declarar per l'Audiència Nacional

de Madrid després de denunciar el rei per encobriment de genocidi per les declaracions que va fer dient que la llengua castellana mai ha estat una llengua d'imposició, va denunciar el pessimisme de la justícia espanyola en el seu cas i va afirmar que la idea que vol transmetre és que "a qui s'ha de jutjar és a qui s'ha de recordar que hi ha coses que no es poden dir". L'acte va acabar amb la lectura del manifest signat per persones a títol individual i diferents col·lectius i partits de la ciutat de Girona.

Cercavila al centre de Mataró

Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Un acte de recuperació del carrer com a denúncia dels desallotjaments del 12 de juny. La cercavila va reunir 60 persones i van lliurar els premis Mataronins de la Tota la Vida (MTV). Era en resposta a un col·laborador d'El Punt (Pep Andreu), que havia afirmat que els okupes eren nens de família bona que no tenien necessitat d'okupar.

GRÀCIA // EL DESALLOTJAMENT POLICIAL DELS ESPAIS OKUPATS

La Fera canvia d'estratègia i provoca el desallotjament

Acció La Fera a la Catedral 20.06.06

Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Una gran pancarta amb el lema "La Fera resisteix" va ser desplegada a la façana de la Catedral de Barcelona pocs dies abans de la data prevista pel desallotjament de l'edifici okupat. El calendari marcava el 29 de juny com el dia en que havien de marxar de la vivenda i el centre social per ordre dels jutjats de la ciutat. La nit de Sant Joan, durant una manifestació que aplegà unes 200 persones als carrers de Gràcia ja havien deixat clar que no marxarien voluntàriament. Però l'hora i el dia de llançament no es van arribar a executar per part dels Mossos d'Esquadra.

La nit del 28 de juny es va precipitar el desallotjament. Prop d'un centenar de persones dividides en diferents grups van bloquejar amb barricades de tanques, contenidors i neumàtics encesos els accessos a La Fera, situada al número 28 del carrer Santa Àgata. La foscor arribava també a tota aquesta zona, ja que un gran generador elèctric situat a l'interior de l'edifici i que alimentava part del barri va deixar de funcionar. Unitats antiavalots dels Mossos d'Esquadra i de la Guàrdia Urbana començaven a arribar des de la Travessera de Dalt i la Diagonal. A Gran de Gràcia se sentien els trets de les pilotes de goma llançades contra la foscor. Però ja no hi havia ningú, havien desaparegut.

Les reaccions al barri

L'endemà al matí, les televisions es desplegaven en busca del testimoni d'alguns veïns, la gran majoria criticaven el que havia passat, queixant-se per haver estat dues hores sense electricitat. Els pesos pesants del districte, Ricard Martínez i Jordi Hereu, acompanyats de Jordi Portabella es van reunir aquella mateixa nit a la comissaria de la Guàrdia Urbana per analitzar el que havia passat.

Canvi d'estratègia

No és el primer cop que es produïa una situació similar. El centre social El Pati Blau de Cornellà de Llobregat va desencadenar el seu desallotjament ara fa poc més d'un

any. Muntar barricades i paraitzar la circulació de les immediacions al centre social. Segons expliquen fonts consultades per DIRECTA, l'objectiu és impedir que l'estratègia de desgast que es vol dur a terme des del poder judicial i policial tinguí els seus efectes. No volen estar esperant dies, setmanes o mesos tancats a l'edifici, tal i com expliquen en el comunicat que ens han fet arribar i que reproduïm. Recordem que ara la immobiliària Vèrtix ja té via lliure per a construir pisos de luxe, tal i com ha fet a moltes zones del Maresme on està implantada. A la Trinitat Vella de Barcelona, va reduir les seves expectatives de negoci per les protestes del veïnat.

"Les feres no entenen de terminis"

Assemblea de La Fera

Les feres no entenen de terminis ni "lanzamientos". Les feres no esperen a que els caçadors les vinguin a buscar. Malgrat tot, a vegades, els plans no surten com hauríem volgut. Aquella nit, tal vegada es volia que fos l'última nit de La Fera, i es volia sortir, per últim cop, amb el cap ben alt. Tenir-los al davant i poder-los tornar una part del mal que fan. Potser no s'ha sabut estar a l'altura de les circumstàncies, i sabem de sobres que molts veïns i moltes veïnes no ens deuen haver entès.

Aquella nit es va deixar clar que no es volia dependre dels dolents i dels seus plans, dels seus dispositius i dels seus desplegaments. Que tampoc es volia que el desallotjament de La Fera es convertís en un esmorzar i seguidament en una espera agònica. Es volia tenir-los al davant sense que ells ens esperessin. Estem farts que ells siguin sempre 20 vegades més, estem farts que ells tinguin escopetes de boles de goma i nosaltres només pedres i petards per defensar el que nosaltres ens estimem. La Fera, encara que moltes veïnes ho desconeguin, ha servit per donar suport i infraestructura a lluites que volen transformar la societat. Es volia demostrar que, per nosaltres, La Fera, com qualsevol centre social, bé es mereix assumir el risc de jugar-nos la cara. Va faltar sang freda, va faltar recordar que tot i que els bancs i les immobiliàries ens fan la vida impossible, l'objectiu eren els representants de la llei i l'ordre. Ells són els que apliquen lleis injustes. Ells són els que defensen que els poderosos es gestionin el pastís i no toleren res que sigui crític amb el sistema.

Les feres no entenen d'eleccions, ni de subvencions ni de derrotes. Les feres són salvatges i a vegades caòtiques, però sempre segueixen el seu instint. Hagués estat prou bé que aquella nit els dolents haguessin tingut por. Però sabem que tard o d'hora arribarà el nostre moment. Mentre els especuladors segueixin campant més lliures que les feres, els estarem observant de prop.

Avui pel matí, dilluns 3 de juliol, s'ha alliberat un nou espai a Collserola.

Okupen un casalot davant una hipica de Sant Cugat

Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Nova casa okupada a Collserola, dins el terme municipal de Sant Cugat del Vallès. Es tracta d'un antic casalot situat just al davant dels accessos de l'Hípica Severino, un d'aquests recintes reservats a les classes socials benestants que han proliferat a la ciutat vallesana. Dilluns 3 de juliol al matí, una trentena de persones van accedir a l'interior de la casa, amb eines i productes de neteja. Van començar a rascar les parets molt envellides per tal de rehabilitar-les. Fa força mesos que des del col·lectiu La Gata estan preparant el projecte, que vol esdevenir un centre social obert a tothom alhora que una vivenda.

La mateixa tarda de l'okupació es va presentar a les portes de la casa un BMW amb quatre homes molt mudats. Directament van baixar del vehicle i van començar a proferir amenaces i insults. Després van començar les empentes i agressions per tal d'accedir a l'interior de la casa. El gran nombre de gent concentrada va impedir-ho. Les paraules textuals dels suposats propietaris foren: "Ho farem a la nostra manera, jo de vosaltres no em quedaria demà a la casa". Des del col·lectiu La Gata conviden tothom a participar del projecte. S'hi pot arribar des de la carretera de l'Arrabassada, tot agafant el camí forestal a l'alçada del cartell de l'Hípica Severino.

Futbol. Una pilota i persones que juguen. Unes per diners. Altres per diversió. I algunes com a forma d'evasió. Dimecres 30 de maig. Presó de la ciutat de La Plata. Gris al cel, als murs i a les vides dels reclusos. Comença el Mundial de Futbol Interpenitenciari Argentina 2006.

Coincidint amb el Mundial d'Alemanya, el Departament d'Esports del Servei Penitenciari de la província de Buenos Aires, ha organitzat un torneig simulant l'oficial. Els reclusos, dividits en diferents unitats, representen els diversos països participants a Alemanya. Així, els jugadors de la presó de La Plata, encarregats d'inaugurar aquest torneig, vesteixen les samarretes de Costa de Marfil i Argentina.

Les persones preses, un cop més, són utilitzades per la classe política. Primer com a justificació dels sistemes policials, judicials i penitenciaris que permeten l'estratificació social imposada pel model econòmic neoliberal. La gent rica ha de seguir sent rica. I la gent pobre ha de seguir sent pobre. El policia, el jutge i el carceller, existeixen per a que aquest desequilibri es mantingui.

I ara, aprofitant el circ mundial del futbol, els reclusos es converteixen en titelles que, per una banda, entretenen la premsa i, per l'altra, a les persones preses i, finalment, serveix com a propaganda política dels responsables de la iniciativa. El sistema penitenciari és injust, les instal·lacions deficientes i la violència quelcom quotidià. Però tothom resta entretingut. Només es parla de futbol. Un pla perfecte.

Mentrestant, Alemanya serà una festa. Això diuen. Una festa del consum. Una guspira d'il·lusió per al món. Empresaris, cartoners, militars, estudiants, etc. Tots junts de la mà en el camí cap al triomf mundial. Irracionalitat racionalitzada per uns pocs. Aquells que controlen el mercat del futbol. Milers de milions de dòlars cridaran des de les goles dels seguidors, des de la seva humil existència. Els seus crits d'ànims ompliran les butxaques dels jugadors, de les grans marques i dels empresaris, aquells personatges sinistres que, en l'ombra, converteixen l'estúpida il·lusió en diners.

Mundial entre reixes

fotografies i text
Olmo Calvo Rodríguez

BARCELONA // MARXES PER LA VIVENDA DIGNA I CONTRA EL 'MOBBING'

Un miler de persones tanquen set setmanes d'assegudes per la vivenda

✉ Jesús Rodríguez
/redaccio@setmanaridirecta.info/

El que va sorgir com un espai espontani d'exigència d'una vivenda digna per a tothom, s'ha consolidat al llarg d'aquestes setmanes en assemblea. S'han elaborat propostes, s'han discutit, s'han preparat accions, etc... S'han realitzat accions i n'han aparegut de noves. El 2 de juliol es va viure l'última d'aquestes convocatòries abans de l'arribada de l'estiu, i també com a preludi de les mobilitzacions que s'estan preparant de cara a la tardor.

Ja es parla de preparar grans mobilitzacions per l'habitatge durant la tardor

L'acció més visual que es va poder veure aquest diumenge va ser la multitudinària tallada de cabells. Els convocants feien una crida a que totes aquelles persones que consideressin que els estaven prenent el pèl, especialment pel que fa a temes d'habitatge i treball, acudissin a la plaça Catalunya. Allà van instal·lar un parell de carpes on anaven circulant els candidats per desfer-se del cabell sobrer. S'inscrivien a una llista, dipositaven les restes capilars a un sobre acompanyades d'una carta que explicava les raons de la presa de pèl i ho des-

Rapada contra l'especulació

aven tot a una caixa. Properament, tots aquests sobres seran enviats al Síndic de Greuges de Catalunya, Rafael Ribó. Durant les dues hores que va durar l'improvvisada perruqueria, es van fer rapades al zero, tall de puntes i fins i tot depilacions radicals. Pots trobar tota la informació de la iniciativa a la web www.de-rapada.com.

La marxa per la vivenda

Des de la mateixa plaça Catalunya va arrencar la setena protesta consecutiva per l'habitatge. Darrera d'un camió amb megafonia i després de repartir dorsals amb algu-

nes xifres referents a l'actual estat de la violència immobiliària i urbanística a Barcelona, van començar la manifestació prop d'un miler de persones, 500 segons la Guàrdia Urbana. Es van fer tres aturades durant el recorregut, en els punts en què els organitzadors consideraven que hi havia els tres puntals que impedeixen l'accés a l'habitatge. La primera d'elles davant la seu de La Caixa a Via Laietana, la segona a les portes de la Cambra de la Propietat, a la plaça de l'Àngel, on es van fer voleiar milers de bocins de paper estripat provinents de pamflets immobiliaris anunciadors

de pisos i cases, de preus desorbitats. També s'hi van deixar cartells i pancartes. La tercera aturada es va fer a la plaça Sant Jaume, on les participants van seure al terra per respondre les preguntes d'un qüestionari satíric, alçant les mans o amb escridassades. Finalment es va obrir el micròfon perquè tothom pogués explicar les seves experiències sobre habitatge. Les cites per l'habitatge digne tindran una pausa durant l'estiu, però es va convocar tothom a participar en les mobilitzacions que s'estan preparant a escala europea de cara a la tardor. ☺

BARCELONA // CENTRES D'INTERNAMENT

Querelles contra els responsables dels fets del CIE de Zona Franca

✉ Redacció Barcelona
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Una setmana després de l'alliberament de les 59 persones detingudes durant l'acció simbòlica al nou Centre d'Internament d'Estrangers en construcció a la Zona Franca, ja es preparen les corresponents querelles per detenció il·legal i maltractes en la majoria dels casos. A més, amb els agreujants afegits, en el cas de les detencions de tres periodistes (Europa Press, Televisió Espanyola i SETMANARI DIRECTA), i de dos advocats col·legiats de Barcelona i Màlaga. La Degana de l'Il·lustre Col·legi d'Advocats de Barcelona, conjuntament amb la Comissió de Defensa dels Drets de la Persona ja prepara les accions pertinents. També ho faran des de l'Observatori del Sistema Penal de la Universitat de Barcelona. Pel que fa a les acusacions policials aparegudes als mitjans oficials, s'ha anat diluint amb els dies. No se sap res del peritatge de 85.000 euros per supo-

sades destrosses, i tampoc dels suposats explosius dels TEDAX que hi havia a les instal·lacions del Centre d'Internament.

Continuen els assassinats

Amb l'arribada de l'estiu, els intents de creuar el Mediterrani es multipliquen i aquesta setmana s'han tornat a produir morts a les tanques de Melilla. Agents de la Guàrdia Civil o la policia marroquina van disparar, tal i com es certifica a les autòpsies, en contra d'alguns dels immigrants que volien creuar durant la matinada del 3 de juliol. Tot i les confuses informacions, està clar que es van produir tres assassinats, dos a territori marroquí i un a territori espanyol, tots tres amb orificis de bala, però sense les restes del projectil. A més, set persones van resultar ferides de gravetat, per la caiguda des de sis metres d'alçada mentre intentaven evitar els trets, alhora que s'esgarrinxaven amb les grans filferrades amb punxes instal·lades a tot el perímetre.

VALÈNCIA // MASSACRE

Sindicats ferroviaris ja havien denunciat el mal estat del metro

✉ Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

La línia 1 del metro de València ha estat des de fa anys la més qüestionada i denunciada per la manca d'inversió i les deficientes mesures de seguretat. Després de la tràgica mort de 41 persones, i enmig de la picabaralla entre polítics de l'Ajuntament i la Delegació de Govern sobre les responsabilitats de l'accident s'ha incrementat la indignació. L'any passat ja es va produir un accident amb desenes de ferits, dos d'ells en estat crític. Es va obrir un gran debat polític i mediàtic al voltant de la inversió pública en el transport suburbà. El president de la Generalitat valenciana, Francisco Camps, va assegurar en una intervenció parlamentària que s'havia previst la inversió de 300 milions d'euros fins l'any 2010. Majoritàriament van destinats a la compra de nous

combois, i tan sols hi ha la previsió de 12 milions d'euros per a millorar la seguretat en la circulació dels trens. A un comunicat emès per la secció sindical ferroviària de la CGT s'apunta a aquesta manca d'inversió pública, i "exigeixen que, en aquests dies que les diferents administracions fan gala d'afany inversor en esdeveniments de dubtosa utilitat pública, s'incrementen les mesures de seguretat en el transport col·lectiu i s'investiguin les raons que han pogut incidir en aquest greu accident del metro de València." I és que la polèmica al voltant de la inversió de prop de 30 milions d'euros per la visita del Papa, ha afegit més crispació. Sobre l'aspecte de la seguretat afirmen: "volem recordar les nombroses denúncies de treballadors i sindicats ferroviaris sobre la falta de sistemes adequats de seguretat i sobre la vellesa de nombrosos trens i instal·lacions ferroviàries."

OSONA // FESTA MAJOR

Celebració alternativa al Birranostrum, prohibit per l'Ajuntament

✉ Feliu Fusté
/redaccio@setmanaridirecta.info/

La polèmica es localitza a Vic (la ciutat dels sants) durant les dues setmanes prèvies a la Festa Major. La raó, l'organització per part de l'Assemblea Jove de Vic (AJV) d'un cercatàsques per les esglésies del casc antic publicitat a través de la imatge del sagrat cor de Jesucrist amb una cervesa a una mà i una cigarreta a l'altra. Després d'aixecar fortes crítiques per part del partit de l'ultradreta, Plataforma per Catalunya, i diferents entitats conservadores, l'alcalde de la ciutat, Jacint Codina (CiU), va decidir prohibir l'acte lúdic emparant-se en la recent Ordenança Municipal de Bon Govern, Civisme, Bons Costums i Convivència Ciutadana. L'alcalde considera que el Birranostrum "és un insult, una burla, que es molesta intencionadament, una coacció moral i física amb comportaments racistes i xenòfobs".

L'ultradreta Josep Anglada i l'alcalde de CiU, els impulsors de la prohibició

Els membres de l'AJV han declarat que la seva intenció "no era burlar-se de ningú, sinó donar vida a la festa major més avorrida de la comarca". També creuen que l'ordenança municipal "permet beure alcohol al carrer durant les festes de barri i el festival Música Viva... Per tant, és l'alcalde qui decideix a qui dóna permís per beure alcohol al carrer i a qui no". Amb això, l'AJV vol deixar clar que "l'únic argument per prohibir el III Birranostrum és el cartell". Creuen que "aquest afer ha demostrat que l'integritat cristiana encara dicta les normes del que és moralment ètic".

Una vintena de persones van irrompre al ple municipal de dilluns 26 de juny i, després que parlés Anglada i en Jacint prohibís el Birranostrum, els joves van aplaudir ben fort. Un cop finalitzat el ple, no van marxar i es van quedar esperant la sortida dels polítics. Els van vitorejar amb confeti, serpentines i crits de "visca l'Opus Dei!". L'AJV va afrontar la prohibició del Birranostrum en clau d'ironia i amb la voluntat de seguir la festa.

Més de 250 persones van assistir a la Plaça del Pes en la processó de "penitència" per protestar per la prohibició. En primer lloc es va fer una paròdia de judici, conduït per tres joves disfressats que representaven la societat civil, l'església i l'exèrcit. I els joves "pecadors" van demanar el perdó.

Cada subscripció fa durar la DIRECTA 6 hores més

(comprovat empíricament)

Subscripcions

La subscripció és la manera més efectiva per poder llegir DIRECTA setmanalment i també per donar el teu suport al projecte. Durant un any i per un cost de 60 euros, amb la teva subscripció el setmanari guanya en qualitat i presència al territori. Un cop hagis omplert la butlleta ens la pots fer arribar a:
c/Juan Ramón Jiménez 22, 08902, l'Hospitalet de Llobregat.
També pots enviar les teves dades a:
<subscripcio@setmanaridirecta.info>,
o entrant a la web i omplir el formulari:
www.setmanaridirecta.info i
O bé, truca'ns al 935 270 982 ó al 661 493 117.

Butlleta de subscripció
setmanari de comunicació
directa

Em vull subscriure al setmanari de comunicació Directa:

Nom..... Cognoms.....

Població..... Codi Postal.....

Adreça.....

Correu electrònic..... Telèfon.....

Signatura: Ordinària ☐ 60 euros / Solidària ☐ 120 euros

Amb la subscripció rebre cada setmana la publicació durant un any. La domiciliació bancària és una de les vies per fer-ho.

Presentacions

-8 de juliol, 17h30 **Berga**
(Ateneu Llibertari, carrer Pinsània 7, en el marc del Rebrot)
-14 de juliol, 19h30 **Mollet**
(Casal independentista "La Gallineta", Guimerà 38)
-16 de juliol, 18h **Sant Martí Surroca**
(Ateneu Suïcidi Revolucionari)

Si voleu organitzar una presentació del projecte al vostre barri o vila us podeu posar en contacte amb nosaltres a: internacional@setmanaridirecta.info o trucar al telèfon.

Corresponsalies

-**Baix Llobregat** <baixllobregat@setmanaridirecta.info>
-**Barcelona** <redaccio@setmanaridirecta.info>
-**Berguedà** <bergueda@setmanaridirecta.info>
-**El Camp (Baix Camp, Alt Camp, Priorat, Conca de Barberà, Baix Gaià i Tarragonès)** <elcamp@setmanaridirecta.info>
-**Cerdanya** <cerdanya@setmanaridirecta.info>
-**Girona (Alt Empordà, Baix Empordà, Gironès, La Selva, Pla de l'Estany i La Garrotxa)** <girona@setmanaridirecta.info>
-**Maresme** <maresme@setmanaridirecta.info>
-**Menorca** <menorca@setmanaridirecta.info>
-**Osona** <osona@setmanaridirecta.info>
-**Terres de Ponent (Les Garrigues, Segarra, Urgell, Pla d'Urgell, Segrià i Noguera)** <terresponent@setmanaridirecta.info>
-**Vallès Occidental** <terrassa@setmanaridirecta.info> i <sabadell@setmanaridirecta.info>
-**Vallès Oriental** <granollers@setmanaridirecta.info>

Punts de venda

BALAGUER
CSO Les Vies Noguera Ribagorçana, 2
BARCELONA
Gàbia de Paper Marià Cubí, 26
Cap i Cua Torrent de l'Olla, 99
La Torna Sant Pere Màrtir, 37
Infoespai Plaça del Sol, 19
Taifa Verdi, 12
Cat Guinardó Pl. Guinardó, 13
Kiosc Manu Nàpols-Roselló
Ítaca Pallars, 230
Cus-Cus Rambla Poblenou, 77
Trèvol Antonio Ricardos, 14
Patapalo Rubén Dario, 25
Andyblue Bar de la Biblioteca de Can Fabra
Ateneu Popular 9 Barris Portlligat, 11-15
Rocaguinarda Xiprer, 13
Pròleg Dagueria, 13
El Lokal Cera, 1 bis
1917 Pintor Fortuny, 30
Quiosc Canuda La Rambla
Quiosc Colom La Rambla

Quiosc Santa Mònica La Rambla
Espai Obert Violant d'Hongria 77
Acció Cultural Socors, 7
La Ciutat Invisible Riego, 35
Terra d'Escudella Premià, 20
Teteria Malea Riego, 16
BELLATERRA UAB
Quiosk de Ciències de la Comunicació
Quiosc de Lletres
CALDES DE MONTBUI
Llibreria Ginesta Pl. Moreu, 12
CORBERA DE LLOBREGAT
Llibreria La Vall Sant Antoni, 20
CORNELLÀ DE LLOBREGAT
El Grillo Libertario Llinars, 44
ESPLUGUES DE LLOBREGAT
Ubud Artesania Mestre Joaquim Rosal, 22
GIRONA
Llibreria 22 Hortes, 22
Llibreria Les Voltes Plaça del Vi, 2
La Màquia Vern, 15

GRANOLLERS
Llibreria La Gralla Pl. dels Cabrits, 5
Anònims Miquel Ricomà, 57
El Racó Ecològic Roger de Flor, 85
IGUALADA
At. Llib. El Porvenir Passeig Jacint Verdaguer, 122
LA PALMA DE CERVELLÓ
Papereria La Xaropa Santa Maria 5
LES FRANQUESES
El Cabàs Ribes, 121 i a www.elcabas.com
L'HOSPITALET DE LLOBREGAT
Quiosc Montserrat Pl. Mare de Déu de Montserrat
LLEIDA
Ateneu La Maranya Parc, 13
La Falcata La Panera, 2
MATARÓ
Arcàdia Cafè Cultural Pujol, 26
Llibreria Robafaves Nou, 9
MOLINS DE REI
Llibreria Barba Rafael Casanoves 45

REUS
Bat a Bat Kultur Sant Elies, 29
Galatea Llibres Jesús, 5-7
RIBES DEL GARRAF
Can Gabaldà Plaça de la Font, 2
RIPOLLET
Llibreria Caraboc Rambla Sant Esteve 17 local B
SABADELL
CSO Calamarsa Convent 102-104
SANT CELONI
Els 4 Gats Sant Josep, 64-66
SANT FELIU DE LLOBREGAT
Teteria Índia Jacint Verdaguer, 9
SANT JOAN DESPÍ
Llibreria Recort Major 60
TARRAGONA
CGT Tarragona Rambla Nova 97-99 2on pis
VIC
Llibreria La Tralla Riera, 5
Ronda Ronda de Camprodon, 3
VILAFRANCA DEL PENEDÈS
La Fornal Sant Julià, 20

ATENCIÓ, SUBSCRITORES

Degut al retard de l'entrega de les subscripcions, que depén de Correus, també podeu passar a buscar el Setmanari en aquests llocs, sense cap mena de recàrrec. Només ens heu de trucar o enviar un correu a subscripcio@setmanaridirecta.info. Per a proposar-nos un nou punt de venda us podeu adreçar a distribucio@setmanaridirecta.info o parlant amb nosaltres per telèfon i mirarem de fer-ho possible.

BAIXES D'ESTIU

Els punts marcats en gris al llistat estan de baixa temporalment

Roda el món

/internacional@setmanaridirecta.info/

Melilla // La Tanca de la mort

» Tres immigrants van ser assassinats per trets d'armes de foc mentre intentaven creuar la doble valla que separa l'Estat espanyol del marroquí. Tant la policia alauita com la guàrdia civil neguen ser els autors dels trets i s'acusen mutua-ment de la matança. Uns altres 21 immigrants van morir ofegats davant les costes del Sàhara.

Mèxic // Empat electoral

» Les eleccions del primer diumenge de juliol al país asteca han acabat amb un empat històric. 48 hores després del tancament de les taules encara no hi ha un resultat clar, i l'institut electoral s'ha declarat "desbordat". Mentrestant, tant el candidat de la dreta com el del centreesquerra s'han apresat a declarar-se guanyadors.

EL SALVADOR // EL PARTIT CREAT PER D'AUBUISSON HA GOVERNAT EL PAÍS DES DE 1989

Monument en honor del creador dels esquadrons de la mort

Edu Ponces
/El Salvador/

Hagués pogut ser la inauguració d'un monument qualsevol d'un heroi nacional qualsevol en un país qualsevol. Centenars de persones concentrades al voltant d'una plaça. Cotxes oficials. Autobusos vinguts de pobles de l'interior carregats de gent. Flaixos intermitents. Banderes. Alts funcionaris fent-se abraçades. Una alcaldessa repartint i rebent felicitacions. Un president pronunciant un discurs.

Hagués pogut ser una inauguració qualsevol, si no fos perquè l'homenatjat era Roberto D'Aubuisson, exmilitar, fundador del partit al govern i creador del grup paramilitar "Esquadrons de la Mort", segons els informes de la Comissió de la Veritat, grup d'investigadors encarregat d'esclarir els crims perpetrats durant 12 anys de guerra civil.

L'assassinat de Monsenyor Romero i la guerra fratricida

24 de març de 1980. L'arquebisbe de San Salvador Oscar Arnulfo Romero, mor assassinat d'un sol tret del calibre 22 al pit, mentre oficiava una missa. Les seves homilies dominicals ja feia temps que retaven la censura estatal i la retransmissió radiofònica d'aquestes s'estenia per milers de llars del país. L'arquebisbe parlava, com altres membres del corrent social de l'església coneguda com teologia de l'alliberament, de "l'opció preferencial de l'església respecte els pobres" i denunciava les violacions dels drets humans perpetrades per part de l'Estat. Monsenyor Romero ha passat a la història d'El Salvador com una icona de la lluita dels pobres i el 24 de març com un dia clau a la història del país.

El seu assassinat fou assignat a Atilio Ramírez, jutge de guàrdia aquell dimarts de març. Durant les 24 hores següents, Ramírez va patir cinc amenaces telefòniques i un intent d'assassinat a casa seva. El diumenge d'aquella mateixa setmana ja es trobava exiliat a Costa Rica.

Sis dies després de l'atemptat, el sepeli de l'arquebisbe havia acumulat 50.000 persones a la plaça central de San Salvador. Poc després d'acabada la homilia, un grup de tiradors, situats al terrat del Palau Nacional va començar a disparar la multitud. Entre la massa, membres dels

El president de la república, Elías Antonio Saca, canta l'himne d'ARENA en la inauguració del monument a D'Aubuisson

comandos urbans de la guerrilla responien al tiroteig. Aquella jornada es va saldar amb 35 morts i 185 ferits de gravetat. Havia començat la guerra civil.

La Comissió de la Veritat i la Llei d'Amnistia

L'informe de conclusions de la Comissió de la Veritat diu textualment: "L'exmajor Roberto D'Aubuisson Arrieta va donar l'ordre d'assassinat l'arquebisbe"; i acusa també els seus dos principals subordinats, el capità Álvaro Saravia i el capità Eduardo Ávila.

Anys després, el 2004, el capità Saravia fou declarat culpable en un judici civil realitzat en absència de l'acusat a Fresno, Califòrnia i actualment és troba en fuga. En aquell mateix judici es considerà D'Aubuisson principal organitzador d'aquest crim i creador i líder del grup paramilitar.

La Comissió determina, també, la responsabilitat directa dels esquadrons, formats per militars i anticomunistes d'extrema dreta, en quatre casos més que sumen 18 assassinats, inclòs el de Romero, tot i reconeixent que només s'han investigat els casos paradigmàtics i que les víctimes podrien ser moltes més.

Tot i aquestes conclusions, que denunciaven actes comesos durant el conflicte per ambdós bàndols, la Llei d'Amnistia i reconciliació, firmada el 16 de maig de 1983, impedeix els judicis sobre crims de guerra a El Salvador.

La Comissió de la Veritat declarà que D'Aubuisson "va donar l'ordre d'assassinat a Monsenyor Romero"

La pau i la era d'ARENA

El 16 de gener de 1992, després de 12 anys d'enfrontaments del Front Farabundo Martí d'Alliberament Nacional (FMLN) i l'exèrcit estatal, es van signar oficialment els acords de pau que acabaren amb la guerra civil, al castell de Chapultepec, Mèxic. Finalitzava un conflicte que deixava més de 75.000 morts i prop de 7.000 desapareguts. Signaven el document,

entre d'altres, el President de la República, Alfredo Cristiani, els cinc comandants dels grups que conformaven l'FMLN i el Secretari General de les Nacions Unides, Boutros Boutros-Ghali.

L'autèntic acord, però, s'havia concretat el 31 de desembre de 1991, en una negociació contra rellotge durant les últimes hores en el càrrec de l'anterior cap de l'ONU, el peruà Javier Pérez de Cuéllar. Culminaven tres anys de negociació en un document que havia de reconciliar un país que patia una profunda ruptura després de quasi 50 anys de governs militars, eleccions falsejades, intents de conciliació fracassats i, finalment, una guerra.

Aquest incloïa, entre d'altres, el compromís de crear la Comissió de la Veritat. Aquest grup internacional de notables, presidit per l'expresident colombià, Belisario Betancur, va publicar el 1993 el seu informe de conclusions avalat per les Nacions Unides.

Anys abans, el 30 de setembre de 1981, D'Aubuisson havia fundat l'Aliança Republicana Nacionalista (ARENA), partit conservador i anticomunista amb profunds vincles amb l'empresariat nacional. ARENA va guanyar la presidència

de la República el març de 1989, regia el país quan es van firmar els acords i ha governat ininterrompudament des de llavors. El major Roberto D'Aubuisson Arrieta va morir de càncer de pulmó el 1992.

Una nova plaça

L'acte va finalitzant. Una immensa bandera nacional s'eleva per sobre dels caps dels congregats a la ja nomenada "plaça D'Aubuisson". Just a sota d'aquesta, la bandera blava, blanca i vermella del partit ARENA. Són els mateixos tres colors que vesteixen la majoria dels assistents. Al peu del màstil miren cap amunt l'alcaldessa, Milagro Navas i el president, Antonio Saca, que acaba de finalitzar el seu discurs en el que ha parlat d'un home "que ens va allunyar de la tragèdia del totalitarisme marxista". Just darrera seu, gravada a la pedra una frase que va fer famosa el "major": "L'arma més poderosa de l'home lliure és el vot".

De fons, sona per desena vegada l'himne del partit que el propi D'Aubuisson va fer compondre, "El Salvador serà la tomba on els rojos acabaran. Salvant-se així Amèrica, la nostra Amèrica immortal". Tothom aixeca el puny dret i crida: "ARENA!".

PALESTINA // L'EXCUSA ÉS TROBAR EL SOLDAT CAPTURAT EL DIUMENGE 25 PER MILICIANS PALESTINS

L'exèrcit d'Israel ataca a la Franja de Gaza

☞ **Silvia Moya**
/Palestina/

L'operació "Pluja d'estiu" comença el dimecres 28 i és en realitat una pluja de missils que destrueix infraestructures elèctriques i viàries.

Els mitjans de comunicació parlen d'una crisi humanitària ja que actualment més d'un 60% de la població es troba sense subministre elèctric, el que provoca falta d'aigua, ja que la majoria prové de pous soterranis, no hi ha accés a aliments, ni medicaments, les carreteres estan sent destruïdes i no es pot accedir als centres sanitaris.

Hem de recordar que aquest atac arriba després de quatre mesos d'aïllament al govern de Hamas i al poble palestí, és a dir, en un moment en que la situació ja era especialment crítica.

Però no només ens trobem amb atacs destructius a nivell

d'infraestructures. L'ús de tot tipus d'eines de tortura psicològica (bombes de so, avions trencant la barrera del so,...) és habitual per un exèrcit que diu estar defensant-se. Un milió i mig de persones porta una setmana sense poder dormir varies hores seguides a causa d'aquest tipus d'atacs.

En una entrevista a la CNN, Shimon Peres, el viceprimer ministre es pregunta "Què volen els palestins de Gaza? Ja hem sortit de la Franja, per què continuen queixant-se?". Només en aquest mes de juny 50 palestins han estat assassinats per les Forces de Defensa Israelianes (IDF, en les sigles en anglès), set d'ells membres d'una mateixa família en l'atac a una platja, fa unes setmanes. Israel controla les fronteres terrestres, marines i l'espai aeri. Ha bloquejat l'economia, aïllat el govern i la societat, empresonat desenes de persones, moltes d'elles menors

*Un milió i mig
de persones
porta una
setmana sense
poder dormir
a causa
d'aquests atacs*

de 18 anys. I Peres encara no entén què volen, tot i que al seu país per dir-li a algú "ves-te'n a l'infern" es diu "ves-te'n a Gaza".

Els atacs no només s'han centrat a la Franja. El mateix dimecres avions israelians sobrevolaven Damasc en una clara amenaça. Segons ells, el cervell de l'operació del diumenge és Khaled Mes-

hal, de Hamas, qui es troba exiliat a Síria. L'IDF ha manifestat obertament que és un objectiu militar i que intentaran assassinar-lo.

Mentre, a Cisjordània han detingut a desenes de polítics de Hamas, ministres, membres del Parlament, alcaldes i activistes, en varies operacions a Ramallah, Nablús, Hebron i Jerusalem. Els acusen de participar en activitats terroristes.

Ahora, s'ha pres els carnets d'identitat als membres del Parlament pertanyents a Hamas i residents de Jerusalem, amb el que es veuen obligats a marxar a Cisjordània, essent separats de les seves famílies i expulsats de les seves cases.

El divendres, dia de l'oració per als musulmans, les carreteres van estar bloquejades i molts dels checkpoints tancats, el que va obligar a molta gent a desistir a desplaçar-se.

Ens trobem doncs davant d'un Estat democràtic amb un govern atacat continuament a tots nivells (polític, econòmic, policial, militar) i, per extensió, a tot un poble que no dubta en fer front a una ocupació militar que ja dura 58 anys i que es troba recolzada per les potències del món, incapaces de condemnar les polítiques israelianes i posicionar-se en contra clarament.

Des dels EUA, el portaveu del Govern, Tony Snow, manifestà el dimecres passat que Israel té dret a defensar-se, però que els civils innocents no poden sortir afectats. Una setmana després, i davant els esdeveniments, EUA veta una proposta de condemna a l'actuació israeliana al ple de l'ONU.

Què volen els israelians? Potser seria una pregunta més encertada. ☹

ITÀLIA // EN MARXA CONTRA EL TREN D'ALTA VELOCITAT

A la velocitat de l'home

☞ **Luca Martinelli**
/Torí/

A la manera mesoamericana, la població de la Vall de Susa, als Alps occidentals, a uns 50 quilòmetres de Torí, excapital industrial del país, va sortir divendres 30 de juny en marxa a peu cap a Roma.

*Utilitzar la
marxa per a
articular totes
aquestes lluites,
contribuir a la
construcció
d'Una Altra
Campanya,
a la manera
zapatista*

Durant quinze etapes caminaran per les regions nord i centre d'Itàlia, per arribar el 15 de juliol a la capital, davant del nou Govern italià, i reiterar a Romano Prodi -exdemocratacristià i expresident liberal de la Comissió Europea- el seu no rotund al projecte d'una línia del Tren d'Alta velocitat (TAV) entre Torí i Lió, a França, que comportaria obrir un túnel de més de 50 km de llargària als Alps, en una muntanya rica d'asbest. La gent de la Vall de Susa duu més de 15 anys lluitant contra el projecte del TAV, un tren inútil i nociu per a la salut (per l'alliberament de pols d'asbest a l'aire), que es pretén construir en una vall estreta i ja travessada per una autopista, una via de trens i les

línies elèctriques que surten d'una central recentment construïda dins d'una muntanya.

A l'últim any, la seva lluita s'ha tornat una batalla nacional després que el Govern de Silvio Berlusconi hagués intentat de diverses formes agredir el moviment No TAV (així es coneix a la gent de la Vall de Susa). Per cert, l'episodi més important va ser l'atac sofert la nit del 5 al 6 de desembre a l'acampada permanent de Venaus. Llavors van arribar més de 2.000 policies per desallotjar la gent que des de feia mesos ocupava pacíficament el lloc on s'hauria

de començar a excavar la muntanya. Els antiavalots van entrar mentre la gent dormia a les tendes de campanya i van provocar molts ferits (entre ells diversos representants institucionals dels municipis de la Vall de Susa, que sempre han acompanyat el moviment). Això va provocar una gran indignació per tot el país i el 8 de desembre més de 30.000 persones de tota Itàlia marxaven de Susa a Venaus, per a recuperar l'acampada.

Els carabinieri no van poder fer res davant d'una marea pacífica que va voler apoderar-se

novament del que era seu: no sols de l'acampada, sinó "del dret a somiar, el dret a afirmar que desenvolupament i progrés no passen per la construcció de grans obres inútils, de les quals només en treuen profit els empresaris guanyadors de les licitacions, i no només a la Vall de Susa" segons van afirmar els marxistes en un comunicat.

Enfortits per aquest suport nacional, i per respondre a les acusacions de NIMBY [Sigles que responen a l'expressió anglesa "Not in my backyard", no al meu pati del darrere, i que serveix per

acusar els moviments socials d'oposar-se a mesures de progrés només perquè no les volen al costat de casa seva, N. de T.], la marxa de la gent de la Vall de Susa trobarà tots els moviments que a diferents regions italianes estan lluitant contra altres megaprojectes inútils i nocius, com per exemple la línia del TAV Milà-Gènova o la central de carbó a Civitavecchia. La idea dels organitzadors és "utilitzar la marxa per a articular totes aquestes lluites, contribuir a la construcció d'Una Altra Campanya, a la manera zapatista". ☹

Observatori dels mitjans

La Vanguardia

Campanya d'estiu. Objectiu: ciclistes fora

A La Vanguardia, i no és novetat, és ja un costum aprofitar els mesos d'estiu, en què el volum d'informació tendeix a disminuir, per destapar-se i mostrar sense embuts la seva batalla "personal" per alguna causa concreta. Curiosament, aquestes causes acostumen a coincidir amb les opinions d'alguns dels seus caps visibles i no tant amb les percepcions de la gent.

Aquesta tasca se li encarrega a la secció "Vivir", l'espai per a la informació local dins del diari. L'any passat —és ben sabut— aquesta secció es va bolcar amb la "causa cívica". Gairebé encunyant el terme "incivisme" i mostrant sistemàticament la cara lletja de Barcelona, exagerant *ad libitum* una percepció més que subjectiva i relacionant brutícia, indigència i delinqüència de la manera més baixa. El cas és que la campanya va ser efectiva. La Vanguardia és un poder fàctic i ho sap. Després de l'estiu es debatia i s'aprovava la nova ordenança cívica que havia d'eradicar aquesta lletja imatge de Barcelona que el diari s'havia encarregat de construir prèviament.

Enguany sembla que s'ha endegat una nova croada, en aquest cas contra "el gran conflicte que es viu a la ciutat entre ciclistes i vianants". Si encara no s'ha percebut aquest malestar no cal patir; per això es fan les campanyes: per convèncer més que per informar. Campanyes que comencen amb titulars apocalíptics i gastats com aquest: "Els pedals de la discòrdia". Aquest estiu seran pocs els dies en que obrir la secció Vivir no comporti trobar algun element d'aquest serial estival, del tipus incidents irrelevants i ocasionals entre un ciclista i un vianant, les opinions d'una persona de la tercera edat que no entén el fenomen de les bicis —o encara pitjor, d'un *yupie* intransigent— o bé una estadística oportuna que magnifiqui el conflicte, i justifiqui la campanya.

'El Mundo' i l'anàlisi dels referèndums català i europeu

El diari *El Mundo* va informar del referèndum de la Constitució europea, celebrat el 20 de febrer, i de l'Estatut català, respectivament, des de dos prismes molt diferents. Resultats en mà, en canvi, és evident que les dades de les dues consultes, tant pel que fa a la participació com als vots pel sí i pel no, han estat força similars.

Pel que fa a la primera consulta —l'europea— l'índex de participació va ser del 42% de l'electorat. En el referèndum de l'Estatut, la participació superava aquesta xifra però també quedava per sota del 50%.

En relació amb els vots favorables i contraris, el sí es va imposar en totes dues consultes, amb un 76% en l'europea i un 73,9% en la catalana.

Amb dades tan similars, i salvant la distància temporal i de fons d'ambdós referèndums, una premsa veraç i rigorosa no hauria fet una anàlisi tan dispar i tergiversadora com la que mostren les dues portades d'*El Mundo*. El diari titulava l'endemà del 20 de febrer: "Rotunda victòria del sí amb una participació baixa però acceptable". L'endemà del referèndum per l'Estatut, l'anàlisi no era exactament el mateix: "La majoria de catalans donen l'esquena a l'Estatut que els defineix com a 'nació'". La distància en el temps entre el primer i el segon referèndum ha fet que passés desapercebut aquest doble raser que utilitza el diari per llegir la realitat al seu gust i segons convingui.

Bush i Cheney persegueixen l'editor del 'New York Times'

L'administració Bush està indignada amb el diari progressista americà *The New York Times* després que aquest publicqués recentment una informació en la qual es revelava l'última mesura polèmica de l'administració nord-americana respecte la llibertat dels ciutadans del seu país i de tot el món. El diari americà va informar de les espies que el govern dels Estats Units ha estat fent als comptes bancaris dels seus ciutadans i d'altres arreu del món amb el pretext de garantir la seguretat nacional, i amb el rerefons del terrorisme internacional com a justificació.

Bush i la seva administració han argumentat que aquesta informació era "classificada" secreta i per tant el *New York Times* hauria actuat de manera antipatriòtica publicant-la. Des del diari, en canvi, s'apel·la a la llibertat d'informació i d'expressió, i al fet que mesures d'aquest tipus atempten contra el dret a la intimitat dels individus.

En tot cas, el que queda clar és que després d'anys de seguidisme incondicional al govern per part de la premsa nord-americana, alguns mitjans semblen no estar disposats a ser més la veu del seu president, i comencen a publicar informacions més lliurement.

TV3: "Risc de crisi humana a Palestina"

Així obria la Televisió de Catalunya l'informatiu de diumenge al migdia per parlar de les conseqüències dels atacs indiscriminats amb els que l'exèrcit israelià està castigant la població palestina en represàlia pel segrest d'un militar jueu a mans de Hamas. Però què vol dir exactament "crisi humana"? No és el primer cop que des d'aquestes pàgines destaquem un recurs clàssic del periodisme establert, consistent en utilitzar el llenguatge de manera perversa i inconscient per tal de —presumptament— "simplificar" la comunicació i "facilitar" la comprensió de la informació.

Com sol passar, aquest recurs acostuma a ser un subterfugi per no explicar la realitat tal com és. Isabel Galí, corresponsal de TV3 a la zona, deu saber perfectament que a Palestina la crisi humana

acompanya els seus habitants des de la creació de l'Estat d'Israel l'any 1948. La misèria, la fam, la desocupació i el setge militar israelià, què són, sinó exemples d'una societat deshumanitzada que viu una crisi permanent? A aquestes alçades, parlar d'una possible crisi humana a Palestina és desconèixer la realitat quotidiana d'aquest país. Més d'un habitant de la franja de Gaza riuria —per no plorar— si li arribés que des d'Occident es vaticina una crisi a Palestina; és que no n'hi ha, ara? Per cert, les terribles "bombes sonores" que provoquen els caces israelians en sobrevolar la Franja, es venen produint des del mes de setembre de l'any passat, o sigui, que tampoc són una novetat...

L'altra informació

'El País, la cultura como negocio', Manuel García Viñó

El llibre de García Viñó (Txalaparta, maig de 2006) és una anàlisi crítica a la doble moralitat del diari *El País*, un mitjà que, en paraules de l'autor, "s'ha afartat de remarcar el seu esperit progressista alhora que ha promogut una indústria cultural pròpia del neoliberalisme més salvatge". Molt crític amb *El País* i la branca editorial del Grup Prisa, que afirma "ha convertit el producte-llibre en un valor de canvi i no d'ús", l'obra desgrana el model de literatura comercial que s'ha imposat prioritzant un pensament únic que —citant Miguel Baquero— ell defineix com a "Pax Polanca".

Freqüències de ràdios lliures o populars de Catalunya

Ràdio Bronka 104.5FM (Barcelona), Contrabanda 91.4FM (Barcelona), Ràdio Barraka 103.1FM (Terrassa), Ràdio Kaos 90.1FM (Terrassa), Ràdio Línea IV 103.9FM (Barcelona), Ràdio Pica 96.6FM (Barcelona), Ràdio Klara 104.4FM (València)

rebrot 06
6, 7, 8 i 9 de juliol
Espai rebel, zona d'acampada,
xerrades, taller d'activisme
urbà, teatre, debats, Esclat '06
programa complet a www.rebrot.org

disco 100
c/ Escorial 33 Barcelona
Telèfon 932 840 904
disco100@disco100.com

Cafè-Restaurant-Llibreria
anònim
Miquel Ricomà, 57
938600789 Granollers

Diagonal
PERIÓDICO QUINCENAL
DE ACTUALIDAD CRÍTICA

AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE
So i llums
Tel: 93.443.01.90
Fax: 93.329.71.52
autonomia@autonomiadespectacle.com
AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE

Espais emergents

L'Ateneu Llibertari de Sants, un nou projecte obert enmig de Barcelona

Enric Borràs Abelló
/espais@setmanaridirecta.info/

El mes de febrer es va posar en marxa un nou projecte al barri de Sants de Barcelona, l'Ateneu Llibertari de Sants. L'impulsen una dotzena de joves del barri, que volien obrir un nou espai per poder tirar endavant projectes propis o d'altres aliats però propers a la ideologia llibertària. El local, situat al carrer Maria Victòria número 10, és una planta baixa ampla en un carrer tranquil però molt a la vora de la plaça de Sants, que encara s'ha d'acabar d'adequar i que tot just abans havia estat una fusteria.

L'Ateneu és un espai obert a tothom qui s'hi vulgui acostar o proposar-hi activitats

Segons l'Antonio, un dels promotors del projecte, la idea va sorgir d'una colla d'amics que volien buscar un espai propi. La majoria són propers o militen a col·lectius anarquistes i al final van decidir obrir aquest espai no només per a ells, sinó per a tothom qui s'hi volgués acostar; així doncs, s'hi fan actes culturals i polítics encaminats a promoure la reflexió i la formació. Un bon exemple són els cabarets poètics, en què, al petit escenari del local,

Porta d'accés a l'Ateneu Llibertari de Sants

s'hi fan sessions d'improvisació poètica, lectures de contes, o fins i tot hi actuen cantautors. Però de moment, també s'hi han fet tertúlies sobre les jornades "Repensar Barcelona", la nova reforma laboral o sobre la crisi energètica, sopars populars de diversos col·lectius, etc. Per una altra banda, altres grups fan servir l'espai de l'Ateneu Llibertari de Sants, que es manté obert a noves propostes; un exemple n'és la Fundació Andreu Nin, que si bé no correspon del tot en la ideologia majoritària de l'Ateneu, s'hi troba ben acollida i hi fa les seves reunions de treball periòdiques.

El projecte de l'Ateneu, però, encara és en construcció. Volen dividir la sala principal i única en dos espais diferents per poder-hi fer més activitats, i es plantegen la

Ja s'hi han fet tertúlies i actes culturals, però es preparen projectes més ambiciosos

possibilitat d'obrir-hi un *hacklab*, un espai des d'on aprofundir en una manera lliure d'utilitzar els ordinadors i les eines informàtiques, i des d'on socialitzar el coneixement que se'n tingui. Així

doncs, ja estudien fer tallers de programes com Photoshop perquè els membres de diferents col·lectius i grups puguin dissenyar els seus propis cartells, triptics, etc. Els membres de l'Ateneu Llibertari no estan sols i pretenen col·laborar amb un altre grup anarquista del barri, Entropiactiva, per preparar i realitzar jornades i activitats conjuntes.

El local de l'Ateneu no és okupat, és de lloguer, però es finança amb l'esforç del grup reduït que l'impulsa. Si bé disposa d'una nevera amb alguns refrescos per poder prendre alguna cosa quan s'hi fan activitats, l'Ateneu no pretén finançar-se a través d'una barra de bar ni convertir-la en una de les seves activitats principals. Tal i com asseguren a la seva web, i amb una actitud que els promo-

tors de l'Ateneu troben de lògica coherència amb els objectius que pretenen assolir, no volen "dependre econòmicament de la barra ni entrar en una dinàmica de consum d'oci, sinó més aviat donar sortida a la trobada de persones amb diferents inquietuds". Molts dels membres de l'Ateneu han passat per altres espais semblants, o els coneixen, i han vist que el finançament a través d'una barra i de la venda de begudes alcohòliques, en alguns casos, ha dut més d'un

Contràriament a d'altres locals, l'Ateneu no es finançarà bàsicament amb una barra de bar

grup a dedicar-se gairebé exclusivament a la barra, oblidant les tasques de reflexió i formació més pròpies d'un ateneu. Es neguen a reproduir aquestes dinàmiques més aviat pròpies del sistema capitalista, i pensen tirar endavant el projecte sense caure-hi. Això sí, recorden que l'Ateneu Llibertari de Sants és un projecte obert a actes i activitats de tota mena de col·lectius més o menys propers. Per entrar-hi en contacte, només cal passar pel local o fer-ho a través de la web de l'Ateneu. ☎

Ateneu Llibertari de Sants
Carrer Maria Victòria, 10
Barcelona
lateneu.revolt.org

Softcatalà.org, programari gratuït i en català a l'abast de tothom

Enric Borràs Abelló
/espais@setmanaridirecta.info/

Un directori des d'on descarregar tota mena de programes, de manera gratuïta i en català. Aquesta és la manera més senzilla de definir Softcatalà.org, però és una definició que es queda curta. En realitat, darrere de la pàgina web Softcatalà.org hi ha tota una comunitat dedicada, no només a la promoció i la traducció del programari en català, sinó sovint també a la difusió de l'ús del programari lliure al país. Així doncs, qualsevol usuari d'internet pot descarregar eines útils per al seu ordinador, des del famós pro-

grama d'intercanvi d'arxius Emule fins al paquet lliure Open Office (similar al Microsoft Office però gratuït i lliure), o bé el programa de retoc i edició d'imatges Gimp, clients de missatgeria instantània i correu electrònic, programes especialitzats per la gestió de jacciments arqueològics, etc.

Softcatalà.org és, sobretot, una associació sense ànim de lucre en què els seus membres dediquen el temps lliure a traduir al català i posar a la disposició de tothom, tota mena de programes. A més, qui tingui dubtes, pot utilitzar els fòrums de Softcatalà.org per preguntar tot allò que necessiti, i rebrà una resposta ràpida. A més

, però, és una bona plataforma per tot aquell qui intenti acostar-se al món del programari lliure o del sistema operatiu GNU/Linux. D'una banda, molts dels programes que s'hi ofereixen són programari lliure, ja siguin per Windows, Mac o Linux, programes amb el codi font públic, que no és propietat de ningú i que tothom pot adaptar o modificar, de manera que no es poden vendre. Però a més, la pàgina linux.softcatala.org pot servir per a molts per entrar dins del món del sistema operatiu lliure GNU/Linux, per conèixer millor què és i quins avantatges pot tenir sobre sistemes operatius propietaris com Windows.

A la pàgina Softcatalà.org també s'hi poden trobar més coses; des de notícies sobre programari en català i programari lliure, fins a llistes de distribució sobre temes relacionats amb la web. A més dels fòrums on, com ja s'ha dit, es poden aclarir dubtes, a Softcatalà.org hi ha un apartat d'enllaços amb associacions, diccionaris i webs de terminologia, grups de traducció, directoris, i tota mena de recursos.

Qui vulgui saber qui hi ha darrere de Softcatalà.org ho pot

fer a través de la pàgina planeta.softcatala.org; un recull dels blocs personals d'aquells qui col·laboren amb l'associació. Aquí es poden trobar les opinions personals dels membres del col·lectiu sobre els temes més diversos o el seu dia a dia, però, sobretot, sobre l'estat de les noves tecnologies al país. Per aquells qui estiguin més familiaritzats amb el món d'internet i de la informàtica, caballe.cat, el bloc d'en Xavier Caballé, pot resultar un dels més interessants.

Espais a la xarxa

Què es cou

Festes Alternatives

Les Festes Majors Alternatives s'organitzen a una cinquantena de pobles, barris i comarques de Catalunya. Darrera d'aquestes celebracions, hi ha el treball i la participació de col·lectius, associacions i altres grups de la societat civil que acompanyen les festes amb contingut crític. En algunes localitats s'han generat enfrontaments amb els poders públics, com és el cas de les Festes Alternatives del barri de Gràcia de Barcelona que, tot i celebrar-se des de fa prop d'una trentena d'anys,

se'ls va denegar el permís l'any passat. El mateix va succeir amb les festes de Vallcarca. Enguany, l'Ajuntament de Vic ha prohibit el Birranostrum, un cercavila organitzat en el marc de les Festes Alternatives de Vic. Durant l'estiu se celebren gran part de les festes. Aquestes són algunes de les que s'han celebrat durant el primer cap de setmana de juliol, i d'altres que s'organitzen al llarg del mes.

La Festa Major Alternativa de Vic

La primera Festa Major Alternativa de Vic es va celebrar el primer cap de setmana de juliol. Segons l'Assemblea Jove de Vic, un dels col·lectius que l'ha organitzat, es tracta d'una "festa major popular" perquè "les diferents entitats col·laboradores hem discutit i acordat assembleàriament les activitats, i perquè quasi totes les activitats programades són gratuïtes" (excepte el Birranostrum i el dinar popular). També popular perquè, segons l'Assemblea, han aconseguit que per uns dies, "les places, carrers i esglésies de Vic siguin dels ciutadans i ciutadanes, no de les immobiliàries i constructores".

Tot i que la iniciativa sorgeix de l'Assemblea Jove de Vic, l'organització aplega entitats tan diverses com Unió de Joves Pagesos, ADFO (Associació de Disminuïts Físics d'Osona), Maulets, Fressa o els Rumba Reggae, un col·lectiu de joves conegut per les festes que organitzen per a recollir roba i beneficis pels països en vies de desenvolupament. L'Ajuntament de Vic ha censurat diverses activitats organitzades per Maulets: el Birranostrum, cercavila festiva per les esglésies del barri vell de la ciutat, l'exposició "L'habitatge i els joves al món rural" a càrrec d'Unió de Joves Pagesos, i la bicicletada contra l'especulació.

Per contactar:
assembleajovedevic@yahoo.com

Birranostrum a les festes de Vic

Barraques de Sant Cugat

Les tradicions són la repetició al llarg del temps d'una ocurrència. Durant els anys 90 la tradició de la gent jove de Sant Cugat era fotre el camp a les altres festes de Sant Pere de la comarca: a Rubí o Terrassa. En paral·lel a l'excursió nocturna en cotxe, les desposseïdes de transport privat van començar a fer acte de presència als concerts de festa major amb la corresponent garrafa de kalimotxo, amb la insana, incívica i antiestètica intenció d'instal·lar-se al marge de l'avinguda o parc on actués l'orquestra de torn.

Poc a poc, l'Ajuntament va detectar que el jovent marxava o no participava, i quan ho feia era per criticar el programa de festes i/o deixar restes orgàniques pels vorals. Llavors, el tèc-

nic de Cultura i Joventut va rodejarse d'assessors, i van programar algun concert de Dr. Calypso i d'altres grups novells locals. L'any que es va okupar la masia de Torreblanca (1999) va ser el primer any amb barraques, i el fet de coincidir en el temps no fou més que una reacció de l'Ajuntament per a neutralitzar la praxi de l'okupació. Aquesta és la història de les Barraques de Sant Cugat.

Des de llavors fins ara les festes de Sant Cugat compten amb una tradició més: les barraques. En un inici va semblar que naixien per acabar emancipant-se de la tradicional Festa Major, però cada any la ingerència de la casa gran és patent a cada una de les decisions del plenari d'entitats, col·lectius que parti-

cipen en l'organització a través d'una comissió tècnica mixta. És cert que entre els col·lectius que munten barraca hi ha el Casal Popular La Guitza, les assemblees locals de Maulets i CAJEL, el Col·lectiu Antimilitarista o Dissidència Sònica, però també les joventuts del PSC, les d'ERC, les d'ICV o barraques CAF (Col·lectius d'Amics de la Festa) sense oblidar les associacions d'educació en el lleure, que normalment conviden les amistats a una barra lliure.

Aquest any, el lema de les barraques ha estat contra l'especulació immobiliària, entenent les barraques com un punt de trobada amb la gent que ha hagut de marxar del poble perquè el preu del sòl construït està per sobre dels ene-mil euros.

Somiar, crear i lluitar

Per quinze any consecutiu diverses entitats de la ciutat organitzen el "Jove Tu També Pots" un espai alternatiu cada cop més consolidat dins de la Festa Major de Terrassa.

El Jove sorgeix de les inquietuds de determinats col·lectius i persones que veuen la necessitat de crear un punt de trobada i d'intercanvi d'experiències del teixit social terrassenc. Aquest espai compta amb la presència de gran diversitat de col·lectius egarencs com les Dones del Sac, l'Ateneu Candela, Acció Autònoma, el CSO La Impremta o Endavant. També en formen part organitzacions com JERC o Joves Comunistes. Tots aquests organitzen les festes agrupats dins del Consell de la Joventut de la ciutat.

Durant quatre dies, el Torrent de les Bruixes del Parc de Vallparadís s'omple amb les parades de les entitats organitzadores. Entre les activitats que s'hi desenvolupen s'inclouen exposicions, tallers, xerrades, i moltes hores de música.

Els concerts compten, per una banda, amb l'actuació de grups locals, doncs un dels objectius de l'espai és ser una plataforma per aquests i, per altra, amb l'actuació de bandes ja consolidades.

Enguany es va comptar amb la participació, entre molts d'altres, del grup egarenc Amnistia, els barcelonins Inshow, Revolta 21 i The Toasters. Sense oblidar l'escenari dedicat a les músiques electròniques i avançades, per on van passar més de vint PD representants de les més diverses tendències.

Les festes populars del Raval celebren la seva IV edició

Després de dos anys de fer-les al marge de les dates de les festes oficials, l'any passat van decidir fer-les coincidir, cosa que individus i col·lectius organitzadors van valorar com a positiva en tots els aspectes. Aquesta any les tornen a fer coincidir i seran els dies 14 (tarda), 15 (tot el dia) i 16 (matí) de juliol a la plaça Castella. La idea de fer les festes populars

sorgeix de les ganes de una sèrie de col·lectius i persones del barri que no estaven conformes ni amb la programació ni amb la manera de fer de les festes "oficials" promogudes pel districte i la més que dubtosa Associació de Veïns del Raval.

Amb l'excusa de la festa, els diferents col·lectius que treballen al barri també han començat a conèixer's més, cosa prou impor-

tant ja que després els ha permès coordinar-se millor i amb més confiança per altres activitats. Les festes van dirigides a qui vulgui participar-hi, ja sigui realitzant algun taller, espectacle, concert, ajudant al muntatge, fent torns, posant una parada del seu col·lectiu...

Les entitats organitzadores intenten sempre que les activitats siguin variades, gratuïtes i amb un rerefons crític.

L'objectiu final de la festa es treure d'una manera molt clara al carrer durant 2 o 3 dies les problemàtiques que afecten el barri i en les que els col·lectius treballen durant tot l'any. El lema d'aquest any és "Jo ja no ravalejo" com a resposta a la campanya institucional del "jo ravalejo". En aquesta edició, com a novetat important s'ha creat l'Assemblea de barri del Raval-Xino que ha

assumit la implicació directa en la festa. La festa s'autogestiona, es comença amb una aportació de cada col·lectiu i es continua trampejant.

Des de l'organització conviden tothom a gaudir-ne: festa sí, lluita també!

Per contactar:
festaraval@ravalnet.org
jojanoravalejo@gmail.com

Feminismes i Activismes

✉ **Gemma Garcia**
/campanyes@setmanaridirecta.info/

La necessitat de crear un espai comú per intercanviar, debatre i discutir diferents perspectives feministes i activistes és el que ha portat a celebrar la Trobada Internacional de Feminismes i Activismes el 8 i 9 de juliol.

Femact, grup transnacional de dones de Catalunya, Itàlia, Grècia, Alemanya, Regne Unit, Brasil i Sud-Àfrica, ha impulsat les jornades juntament amb l'Associació LINES, un seminari multidisciplinari d'investigació-acció feminista. Però ha estat necessària la creació d'un grup logístic a la ciutat de la trobada, Femact Barcelona. Aquest grup d'activistes,

Es permet l'entrada de les dones dins d'una estructura heteropatriarcal, però no es permet la modificació de la pròpia estructura

artistes, acadèmiques i investigadores, juntament amb feministes d'arreu s'han coordinat per crear uns blocs temàtics que articulen la trobada al Centre Francesca Bonnemaison de Barcelona. Segons una membre de Femact Barcelona, cada tema no es redueix a una única perspectiva, sinó que és un sac on diferents persones de diversos indrets es troben per poder treballar en un espai.

► Contingut de la trobada

Femact Barcelona concep els blocs temàtics com a tallers que aniran construint dinàmiques diferents segons les necessitats de les participants. Les organitzadores de la trobada, tot i proposar sis eixos que abasten temes diversos, com el gènere en els mitjans de comunicació i tecnologies, la relació entre gènere i violència, la precarietat i migració o les relacions entre activismes, feminismes i dones, entre d'altres, estan obertes a noves propostes que sorgeixin de manera prèvia o simultània a la trobada.

Diversos col·lectius estan convidats a participar en algun dels grups temàtics: Corpus Delecti, Post-Op o Girls who like porno participen en el taller d'Activisme Queer i Post Pornografia, i el grup italià Sconvegno presenta el seu treball en procés, de caràcter experimental per a un monogràfic de la *Feminist Review* sobre feminismes italians i el desafiament de la precarietat.

La trobada és un espai comú per intercanviar, debatre i discutir diferents perspectives feministes i activistes

► Feminismes i activismes, en plural

La trobada està oberta a tothom que tingui algun tipus de relació amb el feminisme, i fent referència a aquesta invitació plural, una de les organitzadores vol recordar que "la idea no és definir el que entenem nosaltres per feminisme o activisme", ja que "entre nosaltres mateixes no hi ha un total acord", per aquest motiu "ho escrivim en plural". De fet, els diferents tallers agrupen diverses temàtiques, enfocaments i aproximacions per incloure la complexitat de mires dels feminismes del segle XXI. "Volem fugir de la idea que el feminisme és tan sols una cosa de dones", amb aquesta afirmació, algunes de les membres de Femact Barcelona consi-

deren que el feminisme no ha de treballar exclusivament temes de gènere, sinó que va molt més enllà, ja que es tracta d'una visió política.

Aquesta trobada no es realitza amb un marcat objectiu de futur, però conté el desig de crear xarxes, d'intercanviar, però tal i com assenyala una de les organitzadores, "fugint de les estructures formals, evitant xarxes fixes o jeràrquiques, sense un centre de control".

L'accés al mercat laboral o el dret a vot són alguns dels drets assolits per la dona en el passat, però si repassem les principals reivindicacions feministes de l'últim quart de segle veurem que l'essència de les discriminacions encara és vigent tot i que les formes estiguin més acurades: pena-

lització de l'avortament, desigualtat de drets laborals, discriminació per motius de gènere... El problema persisteix; segons una de les membres de Femact, actualment "es permet l'entrada de les dones dins d'una estructura heteropatriarcal, però no es permet la modificació de la pròpia estructura", i "se segueixen reproduint les dicotomies de gènere" (home-dona) que automàticament "exclou la resta de gent que no s'hi sent identificada".

La trobada comença dissabte 8 de juliol amb un plenari i una presentació a les 9 del matí i es clausura amb una crida per l'acció en xarxa i propostes de futur. Durant tota la trobada també hi haurà espais d'exposició de materials artístics i sala de projeccions audiovisuals. ☯

Per contactar:

TROBADA INTERNACIONAL DE FEMINISMES I ACTIVISMES (FEMACT)
www.femact.org

PER MÉS INFORMACIÓ O PER COL·LABORAR:
femact@investigaccio.org

PER INSCRIURE'S:
preinscripcio@investigaccio.org

Colònies d'infants saharauís

✉ **Gemma Garcia**
/campanyes@setmanaridirecta.info/

Nenes i nens saharauís nascuts i crescuts als camps de refugiats passen aquest estiu amb famílies catalanes.

Enguany però, la iniciativa està en mans de la Delegació del Front Polisario a Catalunya, i no de l'Associació Catalana d'Amics del Poble Saharauí.

Des de la signatura dels Acords Tripartits de Madrid (1975) i l'immediat repartiment del Sàhara Occidental a mans de Marroc i Mauritània, al voltant de 184.000 saharauís viuen organitzats en campaments a un desert situat a la regió algeriana de Tindouf. El febrer de 1976, però, el Front Polisario va proclamar la constitució de la República Àrab Saharauí Democràtica, fet que va marcar el punt de partida d'una guerra amb Mauritània (1975-1979) i amb el Marroc (1975-1991). El 1979, Mauritània va signar un acord de pau amb el Front Polisario i va alliberar la part del territori saharauí que ocupava i que ràpidament va anexionar-se al Marroc.

Les temperatures superen els 50 graus a l'estiu i fan fortes baixades durant les nits d'hivern, a més hi ha mancances d'aigua i llum elèctrica. Enguany, la situació s'ha

Des de l'organització de les colònies es dona suport polític al procés d'autodeterminació del Sàhara

agreuat degut a les inundacions del passat mes de febrer, que varen malmetre un 50% de la infraestructura dels campaments.

Segons l'organització, entre 700 i 800 infants passen aquest estiu a Catalunya, alguns ja ha estat anteriorment i d'altres és la primera vegada que surten dels campaments.

Una família del barri de Gràcia de Barcelona fa cinc anys que acull infants saharauís, i valora positivament l'experiència, tot i que hi ha infants que viatgen a Catalunya per primera vegada i necessiten un procés d'adaptació a una realitat que dista completament de la seva. Aquesta família afegeix que el fet que famílies acollidores ja tinguin fills, facilita aquesta adaptació ja que molts infants saharauís viuen en famílies nombroses.

Quan s'acosta l'hora de marxar tenen moltes ganes de tornar a casa, amb la família

Amb el projecte, la Delegació del Front Polisario a Catalunya assegura l'accés dels infants saharauís a una atenció sanitària general i especialitzada per a qui la requereix. També vol donar a conèixer la realitat d'aquest poble, i donar suport polític al procés d'autodeterminació. Cada any, s'organitza una manifestació a Barcelona per exigir aquest dret.

Per contactar:

DELEGACIÓ DEL FRONT POLISARIO A CATALUNYA

www.saharacatalunya.org

POPARB › FESTIVAL DE POP INDEPENDENT A ARBÚCIES

Indis a La Selva

UN REPÀS DEL QUE DÓNA DE SÍ LA MÚSICA CATALANA MENYS COMERCIAL

Pau Riba amb la nova formació, La Banda dels Lladres, amb la que es presentarà al PopArb

POPARB

7 I 8 DE JULIOL

ARBÚCIES (LA SELVA)

WWW.ARBUCIES.CAT/POPARB

PREU ABONAMENTS: 35 EUROS

ENTRADES: DIVENDRES 25 EUROS

I DISSABTE 30 EUROS

DIVENDRES 7 DE JULIOL

GUERRILLA SOUND, LE PETIT

RAMON, ALBERT PLA, THE

PINKER TONES I THE MOVIDAS.

DISSABTE 8 DE JULIOL

PAU RIBA, CARBUROS, DÈNEU,

CONXITA, GUILLAMINO &

PEDRALS, MAZONI, ROGER MAS,

LES PHILIPPES, ADRIÀ PUNTÍ,

FACTO DELAFÉ Y LAS FLORES

AZULES, ENTRE D'ALTRES.

✉ **Roger Palà**

/cultura@setmanaridirecta.info/

El poble d'Arbúcies (La Selva) acull els dies 7 i 8 de juliol la segona edició del PopArb, el festival de música pop independent feta a Catalunya. La vila ja té tradició "festivalera": ha estat durant nou anys l'escenari de l'Acampada Jove, el festival musical de les JERC, que ha congregat milers de persones. Paradoxes de la vida, el festival deixava la vila el mateix any que, per primera vegada, un alcalde d'ERC accedia al consistori desbancant la històrica Candidatura d'Unitat Popular d'Arbúcies (CUPA).

Els arbucienços, però, són una espècie molt curiosa, i l'escampada de les JERC no va deixar òrfena de festival estiueenc aquesta ciutat selvatana. El mateix any que això passava, es van empescar el PopArb, un festival d'ambient rural que vol donar sortida a una cosa tan urbana com és el pop independent. Indie català? Com es menja tot això? Vegem-ne els arguments.

Ja tenim escena indie!

Ens trobem enmig de l'eclosió d'un nou panorama musical en català, de tendència clarament pop i de vocació clarament indie. Per als seguidors d'aquesta línia, el rock català ha mort, el rock combatiu és massa radical, i cal una tercera via. I així, en els darrers anys han sortit uns quants discos que han esdevingut "fundamentals" d'aquesta nova escena: tindriem el *Trucar a casa. Recollir les fotos. Pagar la multa* (DiscMedi, 2004) dels Mishima o el *Somnis de Llop* (Bankrobber, 2004) de Guillamino (el podem veure al PopArb en un espectacle de rapsòdia electrònica amb el poeta Josep Pedrals) o el més recent *Luxúria* (DiscMedi, 2005) de Le Petit Ramon. Es tracta de propostes que gaudeixen d'un gran predicament entre la crítica i no tant entre el públic, amb una única excepció: Antònia Font i els seus cinc discos, reivindicats àmpliament per la crítica (inclosa l'espanyola) i amb un èxit de masses prou rellevant.

Els clàssics són "txatxis"

Si el rock català mirava sempre cap al model anglosaxó, i el rock combatiu cap al model basc, els indies catalans, tot i tenir uns referents marcadament britànics, reivindiquen els clàssics nostrats. Per això en aquesta edició del PopArb hi actua Adrià Puntí, exlíder d'Umpa-Pah i un dels compositors més brillants de la música catalana, perdut ara en un abisme autodestructiu sense final clar. També el pare de tots els clàssics: Pau Riba. Enguany es compleixen 35 anys de l'històric *Dioptria* (Concèntric, 1970), considerat el disc fundacional del rock en llengua catalana. Riba actuarà al PopArb amb una banda creada per a l'ocasió, la Banda dels Lladres, amb la que actualitzarà part de la seva obra (dissabte, 1:45 h).

Els cantautors "molen"

L'idili d'aquest país amb la cançó d'autor sembla que no té remei. La nova fornada de joves cantautors trenca completament amb els tòpics de la nova cançó i s'embrancha amb el model de

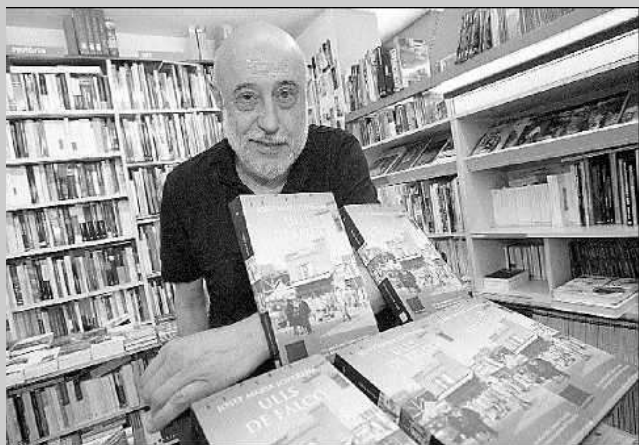
"cantant amb banda", ja sigui en la seva línia més pop (Mazoni i el seu *Esgarrada* o Sanjosex i el seu *Viva!*, tots dos editats pel petit segell de format casolà BankRobber), ja sigui en la seva línia més clàssica, la que representarien dos personatges tan diametralment oposats com el solsoní boletaire Roger Mas (dissabte, 22:30) i el seu *Mística Domèstica* (K Industria, 2005) o l'irreverent, provador i infant terrible Albert Pla (divendres, 23:30), que acaba d'editar un recull de la seva carrera en castellà: *Vida y milagros* (Sony/BMG).

També fem electrònica

Els indies catalans entenen que l'electrònica és el futur de la música i per això al PopArb hi trobem un ampli cartell de DJ i músics que treballen aquest àmbit. A més de l'inevitable DJ Miqui Puig (divendres, 05:00 h), tenim propostes com les de les Putes Djs, (dissabte, 03:00 h), la formació The Pinker Tones (divendres, 1 h) o Facto Delafé y las Flores Azules (divendres 8, 03 h).

Pim-Pam-Pum

Una altra mirada a la lluita contra el franquisme

☞ Laia Alsina

Acaba de publicar la seva segona novel·la, *Ulls de falcó* i l'esperit compromès que l'ha caracteritzat com a advocat també queda palès en la seva faceta d'escriptor. Josep Maria Loperena ha escrit, en aquesta ocasió, una novel·la sobre l'amistat i la traïció en la Barcelona tenebrosa del franquisme.

Què té Facerías perquè l'hagis triat com a protagonista de la teva segona novel·la?

De fet, Facerías no és el protagonista de la novel·la, el vaig fer servir com a personatge pont per mostrar el veritable protagonista, l'Alberto El Dandi. Un nen de papà que no té cap mena de consciència social i que, a través de la història que succeeix al llarg de la novel·la, la va adquirint.

La teva novel·la barreja fets reals i ficció. Què hi expliques?

La novel·la barreja fets i persones reals, amb personatges de ficció. Aquesta tècnica, que ja va fer servir Alejandro Dumas a *Els Tres Mos-*

queters i altres obres, la faig servir per fer més divulgativa la història d'aquells dies. Jo odio la història que ens explicaven a l'escola dels reis godes, i les guerres d'estats. Amb aquesta novel·la pretenc explicar la història popular, la real, la que va succeir, i no l'oficial, però amb un cos divulgatiu i amb força. **Hi ha molta gent que diu que s'escruien massa llibres sobre el franquisme... Per què caldria llegir *Ulls de falcó*?**

Ulls de falcó és una novel·la que s'ha de llegir perquè ens presenta unes històries plenes de força, és un llibre que enganxa des del principi. Es tracta d'una novel·la negra, però on els dolents són els policies, la brigada politicosocial del règim, i els que lluitaven per les llibertats són alguns dels polítics que ara tenen un paper públic important a Catalunya. No la qualificaria mai de novel·la històrica a l'ús de la moda.

Tu també ets una mica protagonista de la novel·la perquè hi surts...

Jo surto al llibre perquè vaig ser testimoni del que va succeir en aquells dies en que la democràcia comen-

çava a fer-se present a la universitat. Em refereixo a la primera Assemblea Lliure d'estudiants que jo vaig viure a la Facultat de Dret. La meua aparició a la novel·la és tan sols per legitimar que tot el que s'explica a nivell històric ho vaig viure personalment.

Després de publicar el segon llibre, suposo que ja et pots considerar escriptor, hi ha algun nou projecte?

Ara estic escrivint *L'espia del violí*, una novel·la d'espies i contraespies, basada en la figura de Bernard Hilda que va ser un cantant i director d'orquestra de música de ball, que en aquella època era molt popular a França i Espanya. Un parell d'anys abans de morir, es va descobrir que el Hilda era un espia dels aliats a qui van enviar a Barcelona, a fi de descobrir el niu d'espies nazis que des d'aquella ciutat dirigia la ocupació dels alemanys a França. El protagonista, un personatge de ficció, és un antic brigadista que va cometre un acte innoble i que per redimir la seva consciència torna a Espanya per matar una determinada persona.

Sabadell despulla la sexualitat

LLOC: CASAL PERE QUART

RAMBLA, 69, SABADELL

HORA: 2/4 DE 8 DEL VESPRE

PREU: 5 EUROS AMB DOSSIER

JUSTAREVOLTA@HOTMAIL.COM

☞ Pau Llonch

/sabadell@setmanaridirecta.info/

Esbossar idees i estigmes sobre el treball sexual, debatre sobre la deconstrucció del gènere, exposar teories sexuals innovadores... Amb aquest pretext, el col·lectiu antipatriarcal Justa Revolta i el Casal Independentista i Popular Can Capablanca endegaren dimarts 4 de juliol un cicle de xerrades i tallers al Casal Pere IV de Sabadell.

Les quatre sessions, que es duran a terme tots els dimarts d'aquest mes, es divideixen en dos blocs, de dues sessions cada un. El primer té com a objectiu la teorització sobre l'estat actual del treball sexual. Per fer-ho, el seminari compta amb la participació d'Isabel Holgado, antropòloga per

la UB i coordinadora de l'associació LICIT que el proper dia 11 de juliol complementarà la feina feta en el taller de dimarts 4 de juliol on es posà en qüestió els nostres perjudicis, estereotips i imaginis sobre la mercantilització de la sexualitat.

El segon bloc, i potser el plat fort del seminari, culminarà el dia 25 de juliol amb una exposició sobre la teoria "queer" a càrrec del llicenciat en Filosofia Jordi Bonet, sessió que vindrà precedida per un exercici de conceptualització sobre sexe, gènere i sexualitat a càrrec de dues membres de Justa Revolta, pensat per a facilitar la comprensió d'aquesta teoria.

La teoria queer (que en anglès significa "estrany" o "rar"), que es resumeix sovint en la màxima "la identitat no és una essència sinó un continu", troba en la poetessa,

militant i assagista Monique Wittig un dels seus pilars teòrics més influents i prolífics. Les seves obres *L'Opoponax* (1964), *Les Guérrillères* (1969) i *El cos lesbiana* (1973) varen revolucionar el feminisme i l'escriptura sobre el desig. És ella qui, en el seu assaig més radical, *The straight mind* (1980), subverteix la tradició del feminisme heterocentrat i utilitza l'expressió que la farà famosa arreu del món: "Les lesbianes no són dones". El que caracteritza el fenomen queer en el pla teòric és la voluntat d'atendre tots els aspectes que configuren un tema, no només en el gènere i en la identitat sexual, sinó en la construcció ètnica, en la classe, i en la relació transversal d'aquests factors. Qüestionar, per tant, i no donat res per fet.

Stripart: aparador de joves propostes

11a MOSTRA D'ART JOVE STRIPART

ON: CENTRE CÍVIC DEL GUINARDÓ

VERGE DE MONTSERRAT, 136-140

QUAN: DE L'1 AL 8 DE JULIOL

WWW.STRIPART.ORG

☞ Lèlia Becana

/cultura@setmanaridirecta.info/

Els artistes de menys de 35 anys tenen el seu certamen anual a Barcelona de la mà de l'Stripart, que pretén ser una "plataforma de difusió de joves artistes i una cruïlla que troba l'artista amb l'artista, l'observador amb la creadora, la inquietud amb l'art i l'obra amb el seu temps", segons manifesten des de l'organització. Una mostra que, ja fa 11 anys, se celebra al Centre Cívic del Guinardó i on totes les disciplines tenen un lloc.

L'Stripart no suposa únicament un espai on les joves artistes poden exposar les seves obres, sinó que potencia els treballs col·lectius que permeten l'experimentació i la fusió de diferents tècniques.

La inauguració va anar a càrrec de la companyia Corporación Antiestética i tot seguit diferents actuacions teatrals i de performance, dansa, una pintada de graffitis en directe i l'habitual remullada a la piscina com a fi de festa.

Durant tota la setmana es podrà visitar l'exposició de les obres seleccionades al llarg de l'any en vuit disciplines diferents: fotografia, entre la que destaca la fotografia sonora de Fernando Barbeyto, instal·lacions —les de 3 Turons i Mireia Cusó, entre altres— collage, escultura, graffiti, performance, il·lustració i pintura, amb la convocatòria de *mail art* Yellow Virus, coordinada per Des-nudando el verbo, una combinació de pintura i poesia visual a càrrec de Júlia Marqués i Eddie.

Aquesta mostra de *mail art* servirà també per cloure el certamen el 8 de juliol, amb una xerrada en la que s'explicarà en què consisteix aquesta disciplina i amb exemples de la convocatòria llençada per internet sobre els virus dels darrers temps.

Arts escèniques i audiovisuals

Aquest apartat permetrà assistir a l'obra de teatre de Rubén Ferrer, PVC, la dansa-teatre de Raquel Ortega amb *La mujer que pasaba* i la dansa improvisada d'Helena Pellissé.

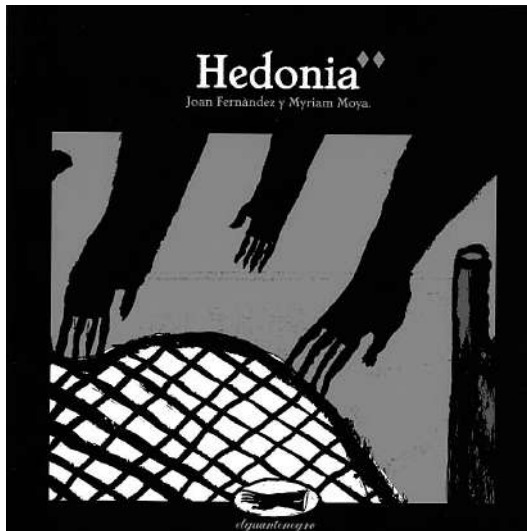
La secció d'audiovisuals presentarà Neumatic, amb l'espectacle *T.V. or NOT T.V.*, un altre treball col·lectiu amb dues pantalles, un mòbil fet de miralls penjat del sostre on també es projectaran imatges i tot acompanyat de música electrònica.

Lectura sensual a quatre mans

HEDONIA | JOAN FERNÁNDEZ I MYRIAM MOYA |

EDICIONES EL GUANTE NEGRO | 2006

Pocs llibres aconsegueixen actualment submergir el lector en un món paral·lel al visible i arrencar-lo de la rutina quotidiana. Pocs llibres fets a quatre mans generen una sensació de simbiosi sense anul·lar cap dels seus creadors. *Hedonia* és així: un projecte interdisciplinari que combina la il·lustració i la narrativa per a adults, defugint els cànons habituals. La primera particularitat és que són les il·lustracions les que donen peu als contes i no a l'inrevés, com acostuma a succeir. Unes il·lustracions terriblement expressives on els personatges i els traços parlen per ells mateixos. Les il·lustracions guanyen força amb l'ús d'una reduïda

gamma de colors entre les que predominen el vermell i el negre, combinats amb el blanc i el gris.

Les cites inspiradores (algunes, extretes de cançons inoblidables) serveixen, juntament amb els dibuixos, per a donar el tret de sortida als textos. Són textos on la realitat es pot palpar, on les relacions humanes i l'explosió de sentiments són transmesos al lector de forma directa, a voltes brutal. És necessari assenyalar que la música permet i facilita aquesta tasca. No és difícil seguir el rastre de la banda sonora d'*Hedonia* si parem atenció a les referències musicals que trobarem als contes.

Potser és la presència obsessiva del jazz, juntament amb l'aire retro de les il·lustracions, el que ajuda la lectora a transportar-se en el temps i reviu un món màgic que a algunes ens queda llunyà, encara que no ens és del tot aliè... Us aconsello que llegiu el llibre i us deixeu portar, potser acompanyades per un bon disc de Billie Holiday i una copa de vi, potser a una habitació en penombra, il·luminada només per la llum sinuosa d'uns ulls propers.

Presentació del llibre:

Dia: 13 de juliol

2/4 de 8 del vespre

On: La Ciutat Invisible

c/ Riego, 35, baixos

Sants, Barcelona

Los Draps

NO MOS FAREU CALLAR!

| MAGO FERMIN |

2006 | HARDCORE-FUSIÓ

Radio Malanga

YOFF TONGOR |

K INDUSTRIA CULTURAL

2006 | FUSIÓ MESTISSA

Un grup format per 10 músics provinents d'arreu del món amb una trajectòria que passa per noms com Paquito D'Rivera, Ojos de Brujo, Dusminguet o Michael Bublé. El primer disc de Radio Malanga és una bomba de sons càlids, un treball cuinat amb el punt just de son cubà i ritmes africans, funky, reggae, salsa i jazz, que explica històries d'irònica càrrega social quotidiana. La banda la lidera Orbe Ortiz, el baixista que va donar el toc més caribeny als sons de Dusminguet. A més, cosa rara en els grups d'aquesta òrbita, incorpora tímidament el català com una llengua més de l'ample repertori fonètic de la banda: tot sigui per sumar. R.P.

La Franja de Ponent hi ha pocs grups musicals que s'atreixin a cantar en català, i un d'ells són Los Draps. Aquest seu disc és un treball contundent, combatiu, melòdic, ric i transparent, que comença i es clou amb el recitat d'uns versos del poeta de Pena-roja de Tastavins, Desideri Lombarte. La dolçaina aragonesa executa melodies populars, i els apropa al so que han patentat els Obrint Pas, fugint de l'estètica més sincopada i entrant sense manies en el hardcore i els sons més metàl·lics. L'única cançó que no és en català és "Entalto lo pueblo", cantada en llengua aragonesa. Cants de lluita des del ponent dels Països Catalans. R.P.

La vida secreta de les paraules

DVD | DIRECTORA: ISABEL COIXET |

ANY: 2005 | 110 MINUTS

Fer la sinopsi de la darrera pel·lícula d'Isabel Coixet, que ara podem trobar en dvd i en català, comporta la certesa que no es trobarà la paraula justa per allò que es vol explicar. És una pel·lícula sensible, sobre el pes del passat, l'amor i el dolor. Podem fer servir, en canvi, les paraules de Jonh Berger: "No es tracta del culte al dolor, sinó de com, de vegades, el sofriment condueix a una salvació compartida. Gens senzill. Gens simplista. Ancestral. Allò que aquells que no detenen el poder descobreixen sovint".

Un indret aïllat enmig del mar: una plataforma petroli·fera on només treballen homes, en la qual hi ha hagut un accident. Una dona (Sarah Polley), hermètica i silenciosa, que intenta oblidar el seu passat és portada a la plataforma per tenir cura d'un home (Tim Robbins) que s'ha quedat temporalment cec. Entre ells va creixent una estranya intimitat, un vincle ple de secrets, veritats, mentides, humor i dolor, del qual cap dels dos sortirà indemne i que canviarà les seves vides per sempre. L. B.

Contes lliures per a xiquetes i xiquets lliures

CONTE | L'EIXAM EDICIONS MAIG 2006

TEXT: M. ÀNGELES GARCÍA-MAROTO |

DIBUIXOS: CLOTT N. PAU

El personatges d'aquests contes expliquen històries vistes amb ulls d'infant, però això no significa que es repeteixen els mateixos tòpics una i altra vegada: la sotmesa i precaritzada vida de la Blancaneus ja no és capaç de despertar l'interès de gairebé ningú. En canvi, les històries que ens explica M. Ángeles García-Maroto en el seu llibre —traduït del castellà per a la col·lecció infantil d'Edicions L'Eixam, El Mussol— apropen la canalla a uns valors que foren més desitjables sense caure en l'adoctrinament, de forma natural i sense pretensions. Així doncs, ens parla d'okupació, de l'alliberament i igualtat entre homes i dones, de la diversitat de tot tipus, de nens i nenes que somien, sense renunciar a un vocabulari més elaborat i "adult" amb notes a peu de pàgina explicant determinats conceptes. A "Cesc i el gat sense botes" trobem un patró, el senyor Ogre —res a veure amb la realitat, oi?—, que explota els seus treballadors que acaben organitzant-se, fent vaga i col·lectivitzant la fàbrica, mentre que el senyor Ogre es deslocalitza i marxa a un altre poble a explotar el personal.

Al final de cada conte hi ha un parell de pàgines en blanc destinades a donar corda a la creativitat de les lectores. L. B.

Dilluns que vé s'inaugura al Centre Cultural Collblanc-La Torrassa l'exposició de fotografies "Ni blanc ni negre" organitzada per la Fundació Akwaba. La mostra pretén posar de rellevància els aspectes positius de la societat africana, massa sovint condemnada i sentenciada de forma simplista pels grans mitjans de comunicació. Així, "Ni blanc ni negre" se centra en la varietat d'aspectes creatius que es

proposa des del continent, com ara les arts, la literatura o el cinema, unes importants vies d'expressió des de les quals l'Àfrica s'explica al món.

L'exposició es podrà visitar gratuïtament des de dilluns 10 de juliol fins al 20 del mateix mes. El Centre Cultural Collblanc-La Torrassa està al c/Mare de Déu dels Desamparats, 87 d'Hospitalet de Llobregat.

Aquest cap de setmana se celebren les festes del barri de Rocafonda de Mataró, que coincideixen amb l'aniversari de La Fibrà i Kbarret. Entre altres activitats, divendres es farà una cercavila des de la plaça de davant de Germanes Bertomeu, amb xocolatada fins el CSOA La Fibrà, on començaran els espectacles + sopar + concert... +info a:

musaik.net/drupal

6 de juliol III PREMI LITERARI

DULCE CHACÓN 2006

Si us interessa la literatura i els relats ambientats en la II República, la guerra del 36, el moviment guerriller de postguerra o la resistència antifranquista, podeu provar sort al III Premi Literari Dulce Chacón organitzat per La Gavilla Verde. Els originals es poden presentar fins el dia 20 de juliol i el premi és de 1.250 euros +info: lagavillaverde.org

Arts visuals

DIJOUS
6

20 h | Ateneu Llibertari de Sabadell | Passeig Edgardo Riccetti, 18 | Sabadell | PASSI DE VIDEO | Passi de video: *Radio Favela*. A continuació hi haurà sopar vegetarià i/o vegà.

22 h | Filmoteca | Avda. Sarrià, 33 | Barcelona | DOCUMENTAL | *Dreaming by numbers/Els números de la sort*, sobre la superstició, l'empirisme dels números i la cultura popular italiana. 2,70 euros amb possibilitat de descomptes.

DIVENDRES
7

18 h | FNAC | Illa Diagonal | Barcelona | PASSI DE VIDEO | *Salvador*, d'Oliver Stone. Dins del cicle *Cinema i Periodisme*. Organitza: Sindicat de Periodistes de Catalunya. Gratuït.

DIMARTS
11

20 h | Ateneu Llibertari de Sabadell | Passeig Edgardo Riccetti, 18 | Sabadell | PASSI DE VIDEO | Documental *El negocio de las cárceles* i els curts *La isla de las Flores* i *Os salteadores*.

Divulgació

DIJOUS
6

19 h | Seu de la CGT de Barcelona | Via Laietana, 18, 9è | Barcelona | XERRADA | Jornada informativa sobre la massacre de Nueva Linda, Guatemala.

DISSABTE
8

18 h | Centre Social La Màquia | Vern, 15-17 | Girona | XERRADA | Tertúlia amb el grup MAMBO (Momento Autónomo de Mujeres y Bolleras Osadas).

19 h | Casal Despertaferro | c/ Sant Elies, 8, 1r | Reus | XERRADA | Amb el títol "1931-1939: Revolució i contrarrevolució a l'Estat espanyol - Recuperar la memòria per preparar el futur" a càrrec de Jordi Rosich, membre del comitè de redacció del diari *El Militante*. Organitza: Corrent Marxista Internacional El Militante

Arts escèniques

DIVENDRES
7

19 h | Museu Marés de la Punta | Arenys de Mar | NARRACIÓ | De contes. *El fil d'Ariadna*, a càrrec de l'Albert Estengre. Gratuït.

Música

DIJOUS
6

21 h | Palau de la Música Catalana | Sant Francesc de Paula, 2 | Barcelona | CONCERT | Homenatge a Teresa Rebull, cantant sabadellenca exmilitant del POUM. Es combinaran actuacions musicals de Lluís Llach, Marina Rossell o Maria del Mar Bonet amb projeccions audiovisuals. 5 euros. Per Tele-entrada o una hora abans a guixeta.

20.45 h | Jardins Ferran Soldevila | Universitat de Barcelona | P. Universitat | Barcelona | CONCERT | 21 botons. Duo d'acordions diatònics. Repertori català i belga. Entrada lliure.

00 h | London Bar | c/ Nou de la Rambla, 34 | Barcelona | CONCERT | Che Sudaka. Gratuït.

DIVENDRES
7

01.30 h | Parc Firal de Granollers | Granollers | CONCERT | Gertrudis al Musik n'viu.

DISSABTE
8

19 h | El Vall (Rebrot) | Berga | CONCERT | Feliu Ventura. Gratuït.

00 h | Platja de la Picòrdia | Arenys de Mar | CONCERT | Amb els grups Kilombo, Dijous Paella, La Carrau i Adictes a la Barra. Organitzen: Arenys amb el Poble Saharai i Arenys Solidari, entre d'altres. Gratuït.

SORTIM DE CASA

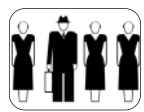

DIJOUS 6

19 h | Plaça del metro de Pep Ventura Badalona

MANIFESTACIÓ

En suport a la vaga que els i les treballadores de Mercadona del supermercat de Sant Sadurní d'Anoia mantenen des de fa més de 100 dies. Convoca: CNT-AIT

DIVENDRES 7

18 h | Espai Obert Violant d'Hongria, 71 | Barcelona

ASSEMBLEA OBERTA

En suport als presos del 4-F

DISSABTE 8

18 h | Plaça de la República Perpinyà

QUARTA DIADA

CASTELLERA DE PERPINYÀ
Amb els Bordagassos de Vilanova i els Castellers del Riberal

La indirecta

L'ENTREVISTA // **MARIANA, MARE DE RODRIGO, DETINGUT EL 4 DE FEBRER**

“El meu fill és innocent i la policia ho sap”

Des del 19 de juny s'ha instal·lat a la Casa de la Solidaritat del barri del Raval de Barcelona. Està fent vaga de fam. Ens rep asseguda al llit improvisat on des de fa 15 dies passa moltes hores. Al costat té un dels seus fills, el germà de Rodrigo, que amb un ordinador portàtil va prenent nota de tot el que li diu la Mariana. Ens rep amb una abraçada i comença a treure el munt de papers que té al voltant. “He d'estar ocupada tot el dia, no em puc permetre estar quieta sense fer res mentre el meu fill és a la presó”. Ho diu com per justificar-se, però no cal. La Mariana és la mare de Rodrigo, un dels tres joves detinguts el 4 de febrer a Sant Pere Més Baix, i sap que el seu fill és innocent.

Laia Alsina
/opinio@setmanaridirecta.info/

De moment estic bé, vaig tenir algun petit problema fa uns dies però ja m'he recuperat..., tot i que estic baixa de pes, 43 quilos. Però hi ha un metge que em controla en tot moment.

La vaga de fam no t'ha fet perdre les forces per seguir endavant fins demostrar que el Rodrigo és innocent.

Tinc la sort que la meua filla i l'altre fill em donen suport plenament i saben que jo sóc així. Ho sabien des del principi. Rodrigo també. Quan em va dir que farien la vaga, ell ja sabia que jo també la voldria fer. No és que no pensi en els altres dos fills, és que tots tres estem pensant en Rodrigo en aquests moments. Tots... i això encara em dóna més força.

Per a mi és molt dur perquè accepto que el meu fill es posi en perill

I ell com ho està portant?

En el fons ha tingut sort. Qui està pitjor és l'Àlex, que està a la Model. Rodrigo és a la infermeria amb Juan i els treuen sang, els pesen, i estan controlats. Però l'Àlex no. De moment, el meu fill ha perdut 10 quilos, però té forces i és conscient del que ha de fer. Sap que té un temps limitat per aconseguir coses i per això està escrivint cartes, trucant, intentant que tothom escolti la seva història.

Com arribeu a la conclusió que l'única sortida que us quedava era fer una vaga de fam?

La vaga neix dels nois. Són ells els qui la van plantejar i van decidir fer-la per proclamar la seva innocència i reclamar els seus drets bàsics, el dret a un judici just, a que ens acceptin els testimonis. Jo vaig voler acompanyar-los en la seva protesta. Però per a mi és molt dur perquè accepto que el meu fill es posi en perill. Jo no hi estava d'acord i li vaig dir que no

ho fes, que posaria en perill la seva vida. I em va dir: “de què em serveix la vida si estic a la presó, mare?”. I té raó...

No has pensat en fer-te enrere?

No, molta gent intenta dir-me que pari. Que així no el podré ajudar. Però jo sé qui és el meu fill, el conec, i als altres nois, i crec que ells no deixaran la vaga.

Què t'ha explicat Rodrigo de la nit del 4 de febrer?

És terrible. Ell venia d'una festa, i anava pel carrer xerrant amb una noia. Va veure el que passava, però no es va espantar perquè era la Guàrdia Urbana... Em deia “si haguessin estat mossos hauria tingut por”. Va dir que volia passar i en cap moment va sospitar que l'ambient estigués tan tens. I quan es va girar per intentar parlar amb un altre policia, va rebre un cop al cap i va quedar estabornit. No va veure res, només sentia crits i gent que deia que corressin, i va intentar córrer, però amb el cop al cap no podia i queia. I jo penso: “hauries d'haver corregut”... però no podia.

I quan va saber de què l'acusaven?

Es va posar a plorar davant l'advocat. No entenia què havia passat. No entenia, ni jo entenc, per què l'acusen. És tot tan absurd tan ridícul! A més la versió que és un grup organitzat... Quin grup? Jo també dec formar part d'aquest grup perquè vaig estar amb ell fins les 4 de la matinada. Si us plau, prou bajanades!

I tu, com et sents quan reps la notícia que han detingut el teu fill i l'acusen d'haver deixat en coma un guàrdia urbà?

Primer, et cau el món a sobre. És una situació que no pots creure i encara avui em costa creure el que està passant. I també canvis radicalment la forma de veure la justícia. Al principi em deia “estigues tranquil·la perquè ell no ha fet res i sortirà”, però ara ja sé que el procés no ha estat just, que hi ha moltes irregularitats i cada vegada tinc més por. Sí, cada vegada estic més espantada.

Por i impotència suposo...

La vaga de fam neix de la impotència. No l'hauriem fet si haguessin acceptat els testimonis. De fet, si la instrucció hagués estat justa, els nois estarien lliures i sense càrrecs. Ho sé. Però la policia ja té tres caps de turc i li

Mariana, mare d'en Rodrigo, en vaga de fam des del 22 de juny

Samuel Rodríguez

La policia té tres caps de turc i li va bé perquè costa molt trobar el veritable culpable

va bé perquè costa molt trobar qui va llançar el test.

Quins arguments us donen per posar traves als testimonis o als informes pericials que diuen que el guàrdia va rebre el cop des de dalt i que no va ser perquè algú el pegués amb una pedra?

No hi ha arguments. Simplement, la jutgessa no ho accepta. Al principi, fins i tot, argumenta que la policia és “sincera”, utilitza aquesta paraula. Ja ha fet la seva pel·lícula “sobresada” en el que diu la policia. Perquè no és només el que diu la Guàrdia Urbana, a més ho exagera. No vol veure res més. Crec que no ha llegit els documents ni els informes mèdics que vam presentar que anul·len la possibilitat que fos una pedra. Estem lluitant contra

un mur. I l'Audiència provincial fa el mateix... Què ens queda? Què podem fer? Jo no puc suportar la idea que Rodrigo vagi a un judici sense testimonis. Hem presentat sis testimonis i cap ha estat acceptat. Diu que menteixen.

Davant d'aquesta negativa en què centreu els esforços?

Ara persegueixo que surti de la presó, ja porta sis mesos i no ha fet res. Però sobretot volem que s'obri una investigació. Que s'investigui per què es van esborrar les proves i on és el document que va fer dir a Clos que al guàrdia l'havien ferit amb un test. Volem saber qui ho va dir i per què, de cop i volta, va canviar la versió. I qui ho va dir és la mateixa policia que acusa el meu fill. I això no pot quedar així. El meu fill és innocent i la policia ho sap. Al final se sabrà la veritat. Tard o d'hora.

Fins on penses arribar per ajudar el teu fill?

En una setmana he d'aconseguir alguna cosa, perquè si no, la salut del meu fill corre perill. Com la dels altres dos nois i la meua. I faré el que calgui. No permetré que li facin pagar una cosa que no ha fet.

Cal que investiguin i que trobin el veritable culpable... I si arriba a judici i el condemnen faré el que faci falta.

Les engrunes dels corruptes

Joan Julibert
/opinio@setmanaridirecta.info/

Ja fa setmanes que la població de Marbella, i potser són els que menys, ha quedat estorada en veure com càrrecs públics, entre els quals la seva alcaldessa, la seva primera tinent d'alcalde i el molt respectable assessor d'urbanisme, una mena de rei mides del totxo, eren enviats a la presó. Des de fa anys, em diuen coneixedors de la zona, tothom sabia que a Marbella hi havia qui s'enriquia amb l'especulació del terreny estirant la llei amb una elasticitat mai vista.

Mentre la democràcia no doni alternatives als ciutadans, les molles dels corruptes seran el pa dels miserables

Són persones que han pervertit el sistema democràtic en benefici propi. El problema és que aquest propi és molt ampli. A la vista de tothom hi havia un litoral, i no només a Marbella, cada vegada més explotat per la pressió d'edificis d'estètica més que dubtosa. Uns edificis que han creat el luxe d'uns, però també han fet que les engrunes d'aquests donessin de viure a d'altres.

Això explica d'una banda que el partit governant a Marbella els quinze últims anys guanyés per majoria absoluta i que la Junta d'Andalusia, el govern espanyol i la resta de partits miresin cap a una altra banda. Mentre la democràcia no doni alternatives als ciutadans, les molles dels corruptes seran el pa dels miserables. Ara els marbellins miren amb ràbia els que van ser els seus governants, però no passaran massa dies que els recordaran amb nostalgia. “Aquí tothom ho sabia, de què penses que vivíem? Marbella era pròspera” em deia un cambrer de Marbella fa només tres dies. Doncs això, el pobre viu de molles i li és igual d'on surten quan no té res més..

contrapublicitat

panem et digital circenses

Powered by: Caius Iulius + The Big Brother & CIA